

ГАЗЕТА
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ

Голос України

Патріоти

«Доброго ранку, Тарасе!..»

▶ СТОР. 5

Прифронтовий репортаж

«На моїй карті немає жодної лінії розмежування»

▶ СТОР. 6

Історія

Під знаком тризуба... якому 45 тисячоліть

▶ СТОР. 12

№ 155 (6159) СУБОТА, 22 СЕРПНЯ 2015 РОКУ WWW.GOLOS.COM.UA

У країні вільних людей

Шановні співвітчизники!

Щиро вітаю вас з найголовнішим святом нашої країни — Днем незалежності України.

Цього року ми святкуємо 24-ту річницю незалежності. За цей час ми пережили дві революції, а зараз у нашій країні йде війна. Фактично сьогодні ми дорогою ціною — ціною життя і здоров'я кращих українських синів і дочок — виборюємо незалежність власної держави, доводячи всьому світу, що Україна — країна вільних людей. Це наш європейський вибір. Це наше майбутнє.

Теперішній період став одним із найважчих і найскладніших для українців та української державності. Хоча вже є і перші перемоги. Швидкого темпу набувають реформи в усіх сферах життя — в органах влади, в судовій системі, в силових структурах. Трохи більше ніж за рік ми створили по суті нову армію, нова поліція вже з'явилася в столиці, а згодом працюватиме по всій країні. Та найважливіше: ми стали єдиною нацією, ми відчули, що ми українці.

Ми стоїмо на порозі прийняття доленосних історичних рішень. Розпочато процес внесення змін до Конституції щодо децентралізації влади, що остаточно відмежує нас від пострадянського централізованого минулого, дасть можливість більш якісно розвиватися регіонам, а отже, змінить на краще життя мільйонів українців.

Я переконаний: ми обов'язково побудуємо нову сучасну європейську державу!

Дорогі громадяни України! Сердечно дякую тим, хто пішов до лав армії захищати нашу державу, волонтерам, які допомагають нашим бійцям відстоювати Вітчизну, що зараз у небезпеці. Низький уклін хліборобам, металургам, лікарям та вчителям, усім, хто працює і живе заради України. Зі святом вас! Бажаю всім доброго здоров'я, особистого щастя, гарних справ в ім'я нашої великої країни.

Слава Україні!

Голова Верховної Ради України Володимир ГРОЙСМАН.

23 серпня — День Державного Прапора України

24 серпня — День незалежності України

«І щось в мені таке болить, Що це і є, напевно, Україна»

Ліна КОСТЕНКО.

Фото із архіву Василя МАКОВСЬКОГО.

Серпень (2014-го) під Луганськом айдарівці і бійці 80-ї Десантної аеромобільної бригади відбили у сепаратистів танк «Т-64».

Зазвичай у таке свято — день офіційного народження держави — на першу полосу ставлять красиві фото. Із мирного життя і зі щасливими та зворушливими усмішками. Зі словами, як важливо об'єднатися навколо вічних державних цінностей. Однак вже рік наша незалежність, як і життя, розділилася на «до» і «після»... Але ми продовжуємо дихати, боротися, любити завдяки тому, що наші хлопці тримали і тримають над нами мирне небо. І виборюють право нашої держави на існування. Ще рік тому цей штурмовий батальйон добровольців з усіх куточків України об'єднався у захисті луганського Червоного Яру, де відбив у сепаратистів оцей солідний трофей. Але завтра під прапором зберуться лише... п'ятеро. Інші — або у пеклі полону, або відійшли у вічність. Однак ці п'ятеро, яких пов'язує багато болю, розчарування, смерть, полон, безвихідь і радість перемог, надія і віра, тепло дружнього плеча, знають напевне, що таке патріотизм. І хто такий герой, який не зраджує Вітчизні, совісті й могилам предків. Але вони ніколи про це не говорять. Як і про те, як люблять свою країну і що їх, як і нас, гріють лише мрії і віра в те, що завтра буде мир. У нашій єдиній незалежній країні! Слава Україні! Героям слава!

ПОДІЯ

У Берліні та Брюсселі вестимуть мову про безпеку

26—27 серпня в Брюсселі Президент України Петро Порошенко зустрінеться з президентом Європейської Ради Дональдом Туском, президентом Єврокомісії Жаном-Клодом Юнкером і проведе двосторонні переговори з керівництвом Бельгії. **Як розповів журналістам сам Порошенко,** увагу буде «сконцентровано на питаннях безвізового режиму, координації в сфері безпеки. Важливу складову матимуть енергетичні переговори, щоб нам забезпечити і реверс європейського газу, і надійне забезпечення транзиту газу до Європи».

Нагадаємо, 24 серпня Порошенко зустрінеться в Берліні з канцлером Німеччини Ангелою Меркель і Президентом Франції Франсуа Олландом. Очікується, що сторони обговорять ескалацію конфлікту на Донбасі й узгодять подальші дії.

КОРОТКО

■ Миколаївська область спорядила черговий, восьмий, гуманітарний вантаж для бійців АТО. Усього зібрано 65 тонн овочів, фруктів, круп, солодощів, питної води та медикаментів, **підрахував наш власкор Кирило РИЖАНОВ.**

■ З 23 по 30 серпня у Рівному відбудеться Тиждень фотографії, присвячений Дню Державного Прапора України, 24-й річниці Незалежності України та Дню міста Рівне, **інформує наш власкор Олександра ЮРКОВА.**

На забезпечення військових квартирами в Державному бюджеті 2015 року передбачено 1,140 млрд. грн. *(Урядовий портал)*

Коли розпочнеться справжній шлях децентралізації влади

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман сподівається, що в парламенті знайдеться 300 голосів для затвердження змін до Конституції в частині децентралізації влади. Про це він сказав у програмі «Твоя влада» на «5 каналі». Водночас він наголосив, що всередині парламенту цю тему постійно обговорюють.

«Постійно відбувається діалог

Сьогодні не стоїть питання буде 300 голосів чи не буде, сьогодні стоїть питання наступне — коли ця реформа буде здійснена, тоді розпочнеться справжній шлях децентралізації влади в Україні», — зазначив Гройсман.

Він сподівається, що депутати зможуть переступити через власні амбіції і «визнати те, що не зовсім були праві в тому, що почали натягувати на зміни до Конституції різнопланові думки, чутки, які не мають жодного підтвердження». «Я щиро вірю в те, що ми можемо знайти розуміння, оскільки саме це питання є надзвичайно важливим», — сказав Голова Верховної Ради.

Водночас В. Гройсман повідомив, що у першому читанні документ буде ухвалено на засіданні 31 серпня, а вже на наступній сесії планується остаточно ухвалити цей закон: «Коли будуть проведені консультації із народними депутатами, може бути остаточне голосування в 300 голосів і більше щодо змін до Конституції в частині децентралізації. Наступна сесія розпочнеться першого вересня».

Запросять найкращих юристів

Крім того, Володимир Гройсман запропонував після голосування у першому читанні змін до Конституції запросити найкращих міжнародних юристів, висновки яких допоможуть знайти 300 голосів у парламенті.

Глава парламенту повідомив також, що після ухвалення змін до Основного Закону в частині децентралізації, протягом двох років буде прийнято закон про префектів, який визначить відповідальність за зловживання повноваженнями.

ДОСЛІВНО

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман: «Законопроект із децентралізації народні депутати розглянуть на засіданні парламенту, яке відбудеться 31 серпня».

«Ми визначили в проекті Конституції, що префект є державний службовець і буде закон про префектів. У документі буде визначено: якщо він перевищуватиме свої повноваження, то як державний службовець нестиме відповідальність за певні речі», — заявив В. Гройсман.

Україна — унітарна держава

Крім того, Голова Верховної Ради наголосив: пункт щодо особливості здійснення місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей в перехідних положеннях змін до Конституції жодним чином не вплине на суверенність України, адже другу статтю Конституції ніхто не змінює.

«Зміни до Конституції мають відношення до децентралізації влади в Україні. У перехідних положеннях є пункт 1, де записано, що особливості здійснення місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей здійснюються відповідно до закону, прийнятого парламентом двічі, і цим, у тому числі, який діє три роки. В особливості місцевого самоврядування не входить жодна функція», — зазначив В. Гройсман.

«Я б рекомендував усім, хто намагається на ці зміни до Конституції натягнути якісь неправдиві речі, відкрити Конституцію і почитати другу статтю, де написано — Україна — унітарна держава. І це положення ніхто не змінює», — констатував глава парламенту.

Вітання з нагоди Дня Державного Прапора України

Шановні співвітчизники!

Вітаю вас з Днем Державного Прапора України.

Символічно, що ми відзначаємо його напередодні Дня незалежності. Адже національний прапор — один з найважливіших символів державності і єднання нації в усіх країнах світу. Наш синьо-жовтий стяг — це втілення мрій предків про свободу і незалежність України.

Український прапор... Сьогодні ці слова сповнені особливим змістом. Адже цієї миті на Донбасі наші побратими, ризикуючи життям, захищають його, виносять з вогню і бережуть коло серця.

Переконаний, що наш стяг — кольору мирного неба та стиглої пшениці — обов'язково повернеться на українські землі Донбасу і Криму, на які сьогодні злетілися чорні зграї загарбників.

Злагоди всім нам та віри у нашу Батьківщину! Слава Україні!

Голова Верховної Ради України Володимир ГРОЙСМАН.

Сильне місцеве самоврядування наближає нас до Європи

Голова Верховної Ради Володимир Гройсман взяв участь у зустрічі Президента Петра Порошенка з відомими громадськими діячами, причетними до створення, утвердження та розвитку незалежної української держави, написання та прийняття Конституції України. Відбулася відверта розмова про актуальні питання розвитку держави, зокрема, про зміни до Основного Закону в частині децентралізації влади.

Звертаючись до присутніх, Президент наголосив на важливості «чесної і відкритої розмови стосовно децентралізації, як однієї з найважливіших реформ, яку чекає Україна вже багато років». Водночас він закликав присутніх стати провідниками реформаторських ідей децентралізації, бути активними у захисті єдності країни та її подальшого демократичного поступу.

Глава держави наголосив на важливості підтримки моральними авторитетами країни процесу прийняття Верховною Радою змін до Конституції. «Ми -одна команда, ми однаково розуміємо інтереси України і скоординовуємо рух держави. Я хочу, щоб ви говорили. Потрібно, щоб народ України чув ваш голос, бо ви сьогодні є авторитетами, і ми маємо говорити одним голосом», — сказав Петро Порошенко.

ЦИТАТА

Президент Петро Порошенко: «Створення місцевого самоврядування -це один з елементів побудови західної цивілізації. Наявність сильного місцевого самоврядування, згадаймо про магдебурзьке право, — була і буде однією з наших цивілізаційних відмінностей, які відрізняють нас від Росії і наближають до Європи».

Він акцентував увагу на тому, що зміни до Конституції передбачають дієві запобіжники, які гарантують територіальну цілісність України та її унітарність, а децентралізація не стосується таких питань, як оборона, зовнішня політика, безпека, забезпечення прав та свобод громадян.

Надзвичайний та Повноважний Посол України, колишній Посол України в США Юрій Щербак наголосив на необхідності покращення комунікації влади із суспільством. «Ми — ваші союзники, але є речі, які люди не розуміють і які треба дуже добре пояснити», — зазначив він. Зокрема, розвінчати «міфологем Путіна» про те, що українці та росіяни — єдиний народ, а також про те, що Україна нібито знаходиться під зовнішнім управлінням. Президент на це відповів: «Ви потрапили у «десятку». Немає у нас ніяких братських народів під час війни. Є єдиний український народ, який прямує в Європу, і є російський народ, який перебуває у глибокій кризі».

Перший Президент України Леонід Кравчук зазначив, що зміни до Конституції жодним чином не мають нести загрозу для країни. Він закликав частіше зустрічатися та слухати не тільки політиків, а й людей. «Люди мають зрозуміти, що ми — разом із ними», — зазначив він.

Під час дискусії Блаженніший Любомир (Гузар) закликав усіх «позбутися «радянського» у мисленні, чітко усвідомити, де знаходиться Україна і зробити усе можливе, щоб Конституція діяла якомога більш тривалий час», що, на його думку, сприятиме стабільності у суспільстві.

Серед присутніх, повідомляє прес-служба Президента, були відомі громадські, політичні та релігійні діячі.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

Розпорядження Голови Верховної Ради України

Про скликання пленарного засідання Верховної Ради України восьмого скликання

Відповідно до пункту 2 Постанови Верховної Ради України «Про внесення змін до календарного плану проведення другої сесії Верховної Ради України восьмого скликання» від 16 липня 2015 року:

1. Скликати пленарне засідання Верховної Ради України восьмого скликання на 11 годину 31 серпня 2015 року, на якому розглянути питання про попереднє схвалення законопроекту про внесення змін до Конституції України щодо децентралізації влади (реєстр. № 2217а).

2. Керівнику Апарату Верховної Ради України В. ЗАЙЧУКУ забезпечити підготовку і проведення пленарного засідання Верховної Ради України 31 серпня 2015 року та поінформувати народних депутатів України про питання, розгляд якого заплановано на ньому.

Голова Верховної Ради України В. ГРОЙСМАН.

м.Київ,
21 серпня 2015 року.
№1080.

Амбітні плани міністерств

Якою бути стратегії реформування державного управління, обговорили народні депутати, урядовці, представники Нацдержслужби, громадськості, фахівці у сфері державного управління та міжнародні експерти. Під час експертної дискусії вони обмінювалися думками і надавали пропозиції для подальшої роботи над затвердженням і реалізацією цього документа.

Стратегія реформування державного управління є новою, але якщо подивитися з іншого боку, процес реформування державного управління триває вже не один рік.

«Звичайно, на початку роботи над стратегією ми вже мали певні напрацювання минулих років. Але цього разу ми більш ґрунтовно підійшли до змістовного наповнення цього документа і залучили до процесу експертів Програми ЄС-ОЕСР Сігма та фахівців з інших органів виконавчої влади. Крім того, вирішили зібрати всі думки і пропозиції до цього документа від громадськості, тому проект стратегії доступний для широкого обговорення на урядовому порталі», — повідомила міністр Кабінету Міністрів Ганна Онищенко, інформує урядовий портал.

Вона звернула увагу присутніх на те, що стратегія — документ, який передусім містить мету та основні пріоритети реформи державного управління, а на його виконання буде затверджено покроковий план дій. Найближчим часом обидва документи будуть внесені на розгляд Кабінету Міністрів.

Ганна Онищенко розповіла про основні пріоритетні напрямки реформи. Одна з основних цілей стратегії — це переформатування Кабінету Міністрів. За словами міністра, секретаріат уже розпочав роботу в цьому напрямку, зокрема, за дорученням Прем'єр-міністра переглянув нехарактерні повноваження уряду, щоб у подальшому зменшити виконання невластивих йому функцій. Відповідний законопроект у вересні може бути поданий до Верховної Ради.

«Важливою метою стратегії повинно бути підвищення ролі міністерств у прийнятті рішень. А Кабінет Міністрів, у свою чергу, має формувати політику держави, виконувати стратегічну та координуючу роль», -зазначила Ганна Онищенко.

Крім того, стратегія передбачає реформування державної служби, відповідний законопроект перебуває на розгляді у народних депутатів. Міністр висловила сподівання, що окрім технічних поправок, найближчим часом будуть узгоджені принципові політичні питання і закон нарешті буде прийнято.

«Розробляючи стратегію, ми ставили перед собою досить амбітні плани і основною нашою метою було створення ефективної системи державного управління, яка заслуговує високої оцінки на міжнародній арені. Але в першу чергу, цей документ потрібен нашому суспільству», — підсумувала міністр.

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

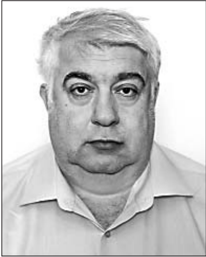
Наша земля була, є і буде

В понеділок виповнюється 24 роки з дня проголошення незалежності України. Вдруге його святкуватимемо в умовах російської агресії. Тож «Голос України» поцікавився у народних депутатів, що для них означає День незалежності.

Оксана ПРОДАН (фракція «Блок Петра Порошенка»):

— Це день, коли ми повинні окремо згадати тих, хто давно, нещодавно і сьогодні віддав своє життя, щоб ми жили в своїй країні. Це трагічна частина Дня незалежності. А взагалі — це свідчення того, що Україна є, Україна була і Україна буде. Це найголовніше.

Олександр КІРШ (фракція «Народний фронт»):

— Незалежність залишається головною метою України. Поки що досягнення цієї мети не дуже помітно. Змістилися орієнтири і змінилося начальство, яке раніше було в Москві, а сьогодні в Брюсселі і Вашингтоні. Справжня незалежність може бути від тієї країни, котра не залежить від МВФ, Європи і Росії. Для цього в країні має існувати сильна економіка, без якої не буде реальної незалежності.

Олег БЕРЕЗЮК (голова фракції «Самопоміч»):

— Протягом 24 років існування нашої держави ми спостерігаємо, як український народ двічі — шляхом прямої демократії, шляхом простого парламентаризму, котрий називається «народне повстання на Майдані», рятує цю державу від східної деспотії та руйнації.

Це той випадок, коли народ є достойнішим, ніж правителі. І основне завдання, яке влада має поставити сьогодні перед собою, — це побудова якісного управління державою та якісного парламентаризму. Ці інституції мають бути гідні людей, які її обирають. Для цього треба багато праці, багато любові й багато терпіння.

З Днем незалежності!

Олег ЛЯШКО (голова фракції Радикальної партії):

— День незалежності для кожної людини — це найбільше свято, особливо сьогодні, коли країна переживає російську агресію. Раніше до Дня прапора і Дня незалежності ставилися формально. А сьогодні розуміємо, що той, хто не має незалежності — не має держави. Незалежність, прапор — це найцінніше, що у нас є, за що ми повинні боротися і захищати.

ЗА ЩО Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ?

Надія САВЧЕНКО, народний депутат України, бранка Кремля (Twitter, 10.07.2015 р.):

— До людей.

Дякую вам, що не лишали мене саму впродовж цього довгого тяжкого року мого ув'язнення. Сподіваюся на вашу підтримку під час судилищ наді мною в Росії. Я безмежно люблю свою Батьківщину Україну і вірю, що це був останній тяжкий рік для мене і для мого народу! Надалі тільки краще буде. Дякую за підтримку патріотам-українцям по всьому світу і всім чесним і добрим людям світу.

***

Олександр КВАСНЕВСЬКИЙ (політичний діяч, президент Польщі у 1995—2005 рр.):

— Насамперед для всіх українців, по всьому світу сущих, для мешканців і громадян України, для держави Україна хочу скласти найщиріші вітання і найкращі побажання з нагоди Дня незалежності.

Нині ваш народ переживає надзвичайно складний момент. Але для складних моментів властиво те, що вони, з одного боку, є драматичними і болісними, але з другого — зміцнюють, гартують і дають сил на майбутнє. Переконаний, що, пройшовши цей складний період випробувань, Україна стане важливою державою в спільноті демократичних країн світу та буде важливим народом, який залишить свій слід і в нинішній історії, і в тому, що відбуватиметься в майбутньому. У вашого, без перебільшення, великого народу величезний потенціал — українці добре освічені, мають свої досягнення і зробили внесок у різні галузі науки, культури й економіки. Ваша країна має стратегічне розташування в серці Європи — між Росією і Європейським Союзом. Це все детермінує українців відігравати велику роль.

Для цього слід провести необхідні реформи, консолідувати суспільство. Бо воно не може бути поділене. Треба об'єднатися заради мети, незалежно від того, хто яку політичну силу представляє. Це мусить бути держава, яка будує свою автентичність і для самої себе, і для світу. Тобто реалізовує плани, ефективно бореться з корупцією. Державні інституції служать громадянам, а громадяни шанують свою країну. Велике завдання — але його можна виконати. Думаю, що приклади багатьох країн у Східній Європі, Прибалтійських республік показують, що цей шлях можна пройти. Звичайно, не за один день, але впродовж кільканадцяти років таку еволюцію по шляху розбудови демократичної держави можна здійснити.

Тоді, у 1991-му, незалежність була знаком надії. Україна й надалі залишається великим знаком надії — і для самих українців, і для Європи, і для світу. Нині це велика держава, розташована в центрі європейського континенту, це країна і народ з традиціями, з великим доробком. Але насамперед, і я в це глибоко вірю, з великим майбутнім.

Підготував Іван КОЗЛОВСЬКИЙ.

Варшава.

Квітковий оберіг, забіг у вишиванках і марш воїнів

Цими та іншими заходами розважатимуть киян і гостей столиці у святкові дні.

Розпочали їх, як уже повідомляв «Голос України», з відкриття оновленого квіткового годинника на вулиці Грушевського. Та найбільшою квітковою родзинкою вже традиційно стала виставка квіткових композицій на Співочому полі, яку урочисто відкрили вчора. Цього року вона символізує єдність і цілісність України. Тож усі композиції, що являють собою своєрідний оберіг, вирішили об'єднати синьо-жовтою стрічкою.

Ще однією цікавинкою цьогорічної виставки буде «квіткова» пошта. Усі охочі зможуть придбати листівку із зображенням будь-якої композиції і надіслати її комусь із своїх знайомих та близьких. Для цього треба лише опустити її в поштову скриньку, що розміщена біля експозиції.

Офіційні ж заходи розпочнуться 23 серпня з підняття Державного прапора України в столичних районах та біля приміщення Київської міської державної адміністрації. Там також вручать паспорти 16-річним киянам, які досягли певних успіхів у навчанні, спорті, творчості. З десятої години ранку на Хрещатику проходитиме фестиваль-конкурс «Омріяна Україна очима дітей», де 30 юних авторів представлять понад сто своїх робіт. Крім того художники намалюють 15-метрове панно, яке має увійти до Книги рекордів України. А ще діти малюватимуть на асфальті майбутнє України. Тут проходитимуть і безплатні майстер-класи. Найкращим учасникам обіцяють подарунки, а вручать їх не хто-небудь, а Джамала й Олег Скрипка.

24 серпня на Майдані Незалежності й Хрещатику розпочнеться Марш незалежності, в якому братимуть участь зведені колони Збройних Сил України, Національної гвардії, Держприкордонслужби тощо. Тим часом на Михайлівській площі об 11-й годині відкриється фестиваль «Герої незалежної держави», де зокрема можна буде відвідати волонтерський ярмарок та взяти участь у майстер-класах. Завершиться фестиваль великим концертом за участі найвідоміших українських колективів та виконавців. Спеціальний гість — грузинський танцювальний ансамбль «Мамулі».

Цікавими обіцяють бути і гала-концерти — на головній вулиці столиці, який розпочнеться о 16.30, та в Печерському ландшафтному парку о 16.00. На Софійській, Михайлівській, Контрактовій, Троїцькій, Привокзальній площах та біля арки Дружби народів пройдуть флеш-моби за участі майстрів сцени, приурочені до Дня Державного прапора.

Крім того, 23—24 в Києві вже традиційно проходитиме Всеукраїнський парад вишиванок. Офіційно його відкриють 23 серпня, проте сам парад розпочнеться на Контрактовій площі опівдні 24 серпня. Буде й святковий забіг у вишиванках. 23—25 серпня на Софійській площі триватиме виставка бойових знамен частин, які брали участь у антитерористичній операції. Утім, лише центральними вулицями і площами свято не обмежиться — в кожному районі також відбуватимуться свої урочистості. Та головне, щоб відчуття свята було у душі кожного з нас, а для цього — миру нам усім!

Марина КРИВДА.

ФОТОФАКТ

Міський голова столиці Віталій Кличко з нагоди Дня незалежності України вручив державні нагороди і відзнаки киянам. Зокрема, волонтерам і лікарям, митцям, громадським активістам, промисловцям, спортсменам. Орден «За мужність» III ступеня отримав волонтер Микола Непом'ящий.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Алея пам'яті

Напередодні Дня незалежності у районному центрі Буринь відбулось урочисте відкриття Алеї пам'яті Героїв України. Вона з'явилась поряд із пам'ятним знаком воїнам-інтернаціоналістам та Алеєю земляків — Героїв Радянського Союзу.

Свої молоді життя на вівтар свободи і незалежності рідної Вітчизни, за мир і спокій українського народу у війні з російськими окупантами віддали восьмеро мешканців району: Олег Брайченко, Володимир Михайлик, Олександр Бараненко, Юрій Лавошник, Олексій Коробенков, Олексій Федорченко, Леонід Городецький, Микола Колот. Присутні на урочистому відкритті Алеї Героїв представники районної влади, громади, пересічні буринці та побратими Героїв поклялися вічно пам'ятати про подвиг земляків.

Іван ЗАГУРСЬКИЙ.

Сумська область.

Львівська філармонія презентує концерт

Завтра у Львівській обласній філармонії відбудеться святковий концерт. У програмі — пісні Володимира Івасюка, Ольги Ільків, Михайла Олійника, українські народні пісні та інструментальні композиції Мирослава Скорика, Анатолія Кіріяка, Олександра Божика та інших. Про це йдеться у повідомленні Львівської міської ради.

Участь у концерті візьмуть соліст Львівської опери Петро Радейко, співачка Ліліана Раврух, Львівський муніципальний хор «Гомін», Академічний інструментальний ансамбль «Високий Замок», композитор Михайло Олійник та запрошений гість із Австралії — бандуристка Лариса Ковальчук.

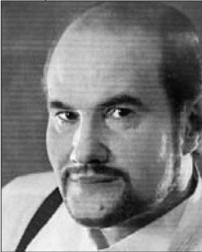
Христина ГОРОБЕЦЬ.

Львів.

ПОЕТИЧНІ РЯДКИ

Ми — українці!

Нас вибрав час —
не ми його обрали.
Хоча завжди вкраїнцями були.
Нам випав шлях
крізь грози і заграви,
І нас не раз на цвинтарі несли.
Нас вибрав час —
не ми його обрали.
Але повік по совісті жили.
Наш родовід і слава
не вмирали,
Бо ми вкраїнці з вами,
не хохли...
Нас вибрав час —
не ми його обрали.
Козацький дух в музеї
не здали.
Ми йшли, ми йдем
крізь роки і заграви,
Щоб ми завжди
вкраїнцями були.
Нас вибрав час —
не ми його обрали.
Ми на своїй.
На праведній землі.
Безсмертя тим,
що подвиг
вкарбували,
Щоб ми завжди
вкраїнцями були!
Тут наша воля
й батьківські
причали.
І нас усіх
об'єднує Дніпро.
Не залякали нас
і не долали —
Живе Вкраїна
людям на добро!

Андрій ДЕМИДЕНКО.

Я безмежно люблю свою Батьківщину Україну і вірю, що це був останній тяжкий рік для мене і для мого народу!

Ризикуючи собою, зберегла символ

До Дня незалежності України громадські активісти та волонтери Сєвєродонецька організували виставку прапорів, які побували в зоні АТО і мають свою історію. Доля одного із таких прапорів заслуговує на особливу увагу, бо йдеться про мужність, патріотизм і любов.

Можна сказати, що Олександра і Вікторію познайомило лихо. Коли Луганщина застогнала від вибухів і смертей, ці двоє виявили такої сили самовладання і патріотизм, що змусили багатьох розворушитися і ожити. Сашко — інвалід, свого часу він втратив на виробництві руку та ногу, і, здавалося б, мав би першим запанікувати, опинившись в умовах окупації бойовиками «ЛНР». Але жодної паніки не сталося, а було чітке розуміння того, чим потрібно займатися, — допомагати українським бійцям, наближати перемогу. Віта з тієї само когорти людей, і це об'єднало її з Олександром спочатку волонтерськими, а пізніше і сімейними узами.

...У полон до бойовиків «ЛНР» вони потрапили випадково. Їхали машиною на позиції ЗСУ, везли допомогу бійцям батальйону «Айдар», але під Щастям заблудилися. Коли їхню машину зупинили люди зі зброєю, і Сашко з Вікою зрозуміли, до чиїх рук вони потрапили, тікати було безглуздо. Багато в чому зіграла роль Сашина інвалідність, а Віка його не залишила. Їх кинули до луганських казематів «ЛНР». Волонтерів били, катували, виводили на розстріли. Причому стріляли в спину і так, щоб куля тільки зачепила злегка. Стояти під прицілом, рахувати секунди і чекати, коли обірветься твоє життя... Від цього можна збожеволіти.

Багато хто не витримував, а Сашко витримав. Витримав і підвал без світла, повітря і їжі. Через три місяці муки закінчилися. Їх із Вікою та ще кількох людей звільнили за програмою обміну військовополоненими. Але молода жінка повернулася додому не голіруч.

У полоні Вікторію часто задіювали на прибиранні території, і вона не раз була свідком такої картини. На порозі штабу сепаратистів лежав український прапор, і кожний, хто входив у приміщення, витирав об нього ноги. Ця картинка буквально переслідувала її. І коли стало відомо, що їх от-от звільнять, Віка ризикнула викрасти цей прапор і сховати його. Коли полонених виводили для обміну, вона обмоталася прапором і сховала його під одягом, хоча і розуміла: якщо почнеться обшук — їй кінець. Завдяки щасливому випадку Віку не обшукували. Ну що взяти з полоненої, свобода якої повністю обмежена?

Сьогодні прапор перебуває в Музеї історії України. На День незалежності і Державного прапора в Києві буде виставлено дев'ять стягів, з якими пов'язана історія України. Одним із них буде прапор, урятований Вікторією. За мужність і героїзм Президент України вручив сєвєродончанці Вікторії Кононовій орден «За мужність» третього ступеня.

Олександр і Вікторія Кононови продовжують займатися волонтерством. У своєму господарстві тримають кіз, роблять сир і відправляють молочну продукцію бійцям на лінію фронту. Свою машину вони втратили, коли потрапили в полон до бойовиків, і київські волонтери подарували їм нову — бортову «Газель», за допомогою якої подружжя відправляє продукти у військові підрозділи. Машина вся в розписах і автографах. Раніше свої побажання бійці писали на прапорах, а тепер на машині. Прочитаєш написи — і знаєш усі маршрути, якими пройшли Кононови.

Вікторія та Олександр Кононови біля своєї розписаної «Газелі».

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.
Фото із архіву сім'ї Кононових.

Не можу змінити курс

12 лютого 1992 року порт іспанської Валенсії жив своїм звичайним життям. Тільки на радянському контейнеровозі «Кременчук» з портом приписки Одеса під командуванням В'ячеслава Кисловського панувало пожвавлення. Капітан кинув погляд на рідний теплохід — як завжди чистота і порядок, а на кормі майорить кумачевий прапор і така само смуга на трубі із серпом і молотом — гербом уже неіснуючого СРСР.

Уже майже півроку як рідна для капітана Кисловського Україна оголосила про свою незалежність, але морські формальності, а саме неготовність українського судного реєстру і, відповідно, невнесення його даних до міжнародного реєстру, не дозволяли підняти синьо-жовтий прапор на судно. Це могло спричинити арешт судна портовою владою.

Як же так, адже Союзу вже немає, а є Україна. І капітан, порадившись із командою, вирішив підняти над «Кременчуком» прапор України. Його підготували із сигнального прапора «Не можу змінити курс» синьо-жовтих квітів і вперше на морському торговельному флоті України встановити над судном.

Після врочистої події капітан дав відповідну телеграму в пароплавство, у Верховну Раду і Президентові Леоніду Кравчуку. Незважаючи на побоювання В'ячеслава Кисловського, портова влада Валенсії не звернула увагу, чи зробила вигляд, що не звернула увагу на зміну прапора на судні. Як пізніше зізнавався сам капітан, було трохи страшнувато в Суецькому каналі. Але все обійшлося. Судно благополучне дійшло до великого порту Сінгапур, де стояло чимало суден під радянськими прапорами. Співвітчизники були шоковані українським прапором і відсутністю радянської символіки на контейнеровозі, що зайшов до порту, а екіпаж «Кременчука», який розпирала гордість, вивалив на палубу.

Наприкінці квітня 1992 року в Шарджі була зміна екіпажу, і новий, обережніший капітан повернув на «Кременчук» прапор СРСР, як належало за міжнародними правилами. А офіційне рішення про підняття на суднах українських компаній українського прапора було прийнято лише у вересні 1992 року. І перше його врочисте підняття відбулося 11 вересня 1992 року на пасажирському теплоході «Іван Франко», що стояв біля причалу Одеського морвокзалу.

Кирило ВОРОНКОВ.
Одеська область.

У камері смертників він мріяв... про вільну вітчизну

СИЛЬНІ ДУХОМ

Поляк за національністю та українець за духом, він у 1945 році пробув у камері смертників Рівненської в'язниці 79 днів, очікуючи виголошеного вироку — розстрілу. Отримавши замість страти 20 років ув'язнення в сибірських таборах, він знову став на шлях боротьби, ввійшовши в групу організаторів відомого Норильського повстання 1953 року. А ще — пережив загибель трьох братів, що боролися за незалежність України, смерть батька на Уралі від голоду, розлуку з матір'ю на цілих тридцять років, довгий шлейф гонінь та переслідувань... Здавалося, стільки випробувань не здатна витримати людська душа. Але вона виявилася напрочуд стійкою, і нині йому 95 років. Ідеться про нескореного патріота, уродженця села Гараздже, що на Волині, нинішнього мешканця міста Зелена Гура, що в Польщі, Степана Васильовича Семенюка.

Під час зустрічі зі Степаном Семенюком, коли він 2010 року за книгу «І гинули першими» отримав премію імені Василя Стуса, довелося почути від нього, вочевидь, пророчі слова: «За Україну ще по-геройськи гинутимуть люди. Але я дочекаюся й іншого — що за неї по-геройськи житимуть».

Це сказала людина, яка з юного віку ревно обстоює волю та незалежність України. У 1938 році Степан Семенюк став членом ОУН, активно включився в підпільну роботу. Із приходом радянської влади на західноукраїнські землі працював вчителем, однак у 1940 році, уникаючи арешту, знову перейшов у підпілля. Там його знали під псевдо Федька. Загалом і прізвище Семенюк — також псевдонімне, замість Драницький, взяте в цілях конспірації і залишене донині. Ставши провідником Острожецького району, який входив до Луцького округу ОУН, Степан Семенюк організовував визвольний рух — як проти радянської влади, так і проти німецької окупації.

— Початок війни 1941 року застав мене на підпільній домівці в селі Ярославичі, — згадує довгожитель. — Німецьких «визволителів» побачив 26 червня в Острожці на контактовому пункті: вони йшли і підпалювали хати, хоч там не було людей. Просто для сіяння страху...

У травні 1943 року підпільника призначили суспільно-політичним референтом проводу ОУН на Волині, затим референтом пропаганди ВО УПА «Тютюнник». Неодноразово брав участь у боях. А ще один із його проукраїнських проявів — видання в підпільній друкарні в Колках посібника для початкових шкіл «Українознавство» (1943 р.). Вивідавши від таємного агента місцеперебування Степана Семенюка, енкаведисти арештували його у вересні 1944 року. Запроторили до в'язниці у Рівному, оголосивши вирок — розстріляти! Відтоді бранець пробув у камері смертників майже три місяці, щоранку прокидаючись із думкою, що цей день може стати для нього останнім.

Степан Семенюк з побратимами на засланні (сидить праворуч, 1955 рік).

— То був дуже важкий час, — зізнається колишній в'язень. — Заодно в такі хвилини розумієш, наскільки дивне створіння — людина. Сидить у смертній, чекає на страту і разом з тим мислить, мріє, якою повинна бути і якою буде вільна Україна.

Таких, як Семенюк, смертників у Рівненській в'язниці на початок лютого 1945 року було два десятки. І несподівано для них судова трійка перемінила вирок на 20 років каторги у радянських концтаборах. Так опинився в Норильському таборі. Саме тут у 1953 році відбулося небачене досі повстання в'язнів, яке безповоротно змінило історію тоталітарної держави. Одним з його організаторів був Степан Семенюк.

— Ми пам'ятали наказ Проводу ОУН: продовжувати боротьбу за волю України скрізь і за будь-яких обставин, — стверджує Степан Васильович, — тому й вчинили спротив радянському насильству. Це було найперше і наймасовіше повстання після смерті Сталіна. Ключову роль у ньому відіграли українці, зокрема, колишні бійці УПА. Коли почався штурм військовиками захоплених в'язнями табірних зон, і солдати та офіцери поливали повстанців свинцем з автоматів та кулеметів, українські патріоти відбивалися камінням. А коли все закінчилося, заспівали гімн «Ще не вмерла Україна»...

У 1955 році групу поляків (в тому числі і Семенюка) депортували закінчувати термін неволі в Польщу. Там невдовзі спеціальна комісія прийняла рішення про звільнення бранців. Після виходу на волю тривалий час Степан Семенюк проживав у родичів, друзів з України, потім працював на будівництві. З часом отримав житло у місті Зелена Гура, там одружився і пустив родовідне коріння. Але й за кордоном Україна від нього не віддалілася.

Євген ЦИМБАЛЮК,
Олександра ЮРКОВА.
Рівненська область.
Фото з домашнього архіву С. Семенюка.

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

«Доброго ранку, Тарасе!..»

Сільський будівельник з Вінниччини поставив на подвір'ї власного будинку пам'ятник Шевченку

ПАТРІОТИ

Василь Гнида з Лісової Лисіївки Калинівського району встановив барельєф Великого Кобзаря на постаменті при вході до будинку, а на стіні оселі закріпив горельєф із зображенням обличчя поета. Каже, спочатку замовив скульптору з Вінниці заслуженому майстру народної творчості Василеві Слободянюку барельєф. У того через брак часу не доходили руки до виконання замовлення. Тоді замовник попросив виготовити хоча б горельєф. «Насправді вийшло так, що маю тепер два зображення Шевченка, — каже пан Василь. — Тепер я щоранку вітаюся з Тарасом Григоровичем, як з живою людиною».

Барельєф Кобзаря на подвір'ї будинку

Будинок пана Василя на вулиці Шевченка. Сподівався, що вдасться зібрати кошти на пам'ятник для села. Проте це виявилося непростою справою. Тому чоловік за власний кошт замовив постать поета і встановив на подвір'ї. Каже, якщо на стіні будинку видно зображення генія, то немає необхідності встановлювати табличку з написом «Вулиця Шевченка». Люди і так зрозуміють. Постамент під барельєф виготовляв самотужки. «Коли дивлюся на знайомі риси обличчя, здається, що Шевченко проживає у моєму будинку, — ділиться думками співрозмовник. — Від відчуття того, що поруч така велика людина, самому хочеться робити щось корисне не тільки для себе, а для людей».

Для сільського будівельника такою справою є музей. Його створив у батьківській хаті. «Люди приходять, роздивляються старі речі, їм цікаво, а мені від того радість, — продовжує розмову пан Василь».

Коли Василь навчався у шостому класі, було це на початку 70-х минулого століття, писали твір на тему: «Моє село через сто років». Разом з ровесниками хлопець теж включив на повну свою фантазію.

— Чому я написав, що у нашій хаті буде музей, дотепер цього не можу пояснити, — розповідає співрозмовник. — Пам'ятаю, уявляв, як приходять люди, тато подає відвідувачам кімнатні капці, мама — млинці з чаєм. Моя робота дійшла до районного рівня. Там її теж гарно оцінили. Сто років відтоді ще не минуло, а мрія здійснилася — музей уже є. Щоправда, тоді я не знав, що сам буду його створювати. Не тільки експонати збирати, а й своїми руками перебудовувати хату. В одній кімнаті експонатам уже тісно, тому вирішив розширити площу для музею. Об'єднав спільним дахом стару батьківську хату із своєю, будинки — на одному подвір'ї.

Василь Гнида єдиний на Вінниччині, хто має на власному обійсті барельєф Великого Кобзаря.

На портрет Леніна почеплю колючий дріт

Якось у дитинстві, коли Василь допомагав батькам копати бараболю, знайшли на городі керамічну люльку. Хлопця захопив не тільки предмет, хоча він оригінальний, незвичний сам по собі. Його більше вразило те, що під землею ховаються речі з минулого. Люльку зберіг дотепер. Вона перебуває в музеї. Так само, як знайдений на городі наконечник стріли, монети.

— У нас збереглися шість мисок, на яких значиться дата 1937 рік. Коли мама клала їх на стіл, щоразу закрадалася думка, що миски можуть розбитися: хтось необережно зачепить рукою — і тільки друзки залишаться. А вони ж не такі, як теперішні. От я й запихав їх щодалі у шафу, щоб забрати з-перед очей мами.

Нині миски можна побачити в музеї. Так само там зберігається дідова кружка, блюдце минулих років. Багато глечиків, коцюба, лопата для того, щоб «садити» у піч тісто для випічки хліба. Мамині вишивки доповнює дуже гарна вишивка дружини Лідії. Землячка Рая передала килимок ручної роботи. На ньому є дата — 1924 рік. І прізвище того, хто його виткав, — Цимбал Ганна Григорівна. Великих розмірів глечик приніс сусід Федір. Ще один односельчанин Саша подарував стару праску. Вінничанка Юлія Тарасова допомагали в оформленні експозиції, підтримувала організатора музею словом і ділом.

Є у музеї експонати радянських часів.

— На портрет Леніна, наприклад, почеплю колючий дріт, — каже співрозмовник. — Тим, хто запитуватиме, що воно значить, поясню. Такі запитання ставитимуть діти, бо дорослим не треба уточнювати.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.
Фото автора.

ЗА ЩО Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ?

Альвідас ШЛЄПІКАС, письменник (Литва):

Відкрив Україну завдяки Довженку, хвилююче море жита якого згадую найперше, щойно вимовляю слово «кіно». Самого фільму не пам'ятаю, і навіть ідеологічних або якихось інших правд того фільму — лише чарівне, сяюче, темніюче і знову зростаюче хлібне море. Про Голодомор я дізнався вже від Фазіля Іскандера... Потім був Гоголь... Пізніше був Шевченко, пам'ятники якому у моєму Вільнюсі і в улюбленому мною Тбілісі так відрізняються (у Вільнюсі — юнак у розхристаному плащі, у Тбілісі — козак з вусами). Ще пізніше я відкрив Марію Матіос, Жадана й Андруховича. Вперше почув, як читає свої вірші Борис Херсонський, познайомився особисто з Галиною Крук, Маріанною Кіяновською. Їхня поезія мені здалася такою близькою і зрозумілою. І коли я бачу у Фейсбуці фото, на яких вони читають свої вірші на фронті — я почуваюся, як ... ий європеєць на своєму безпечному Заході. Коли роздумую про Україну, не можу уявити її інакше, ніж матір (вибачте за банальну метафору), яка бореться за свободу, захищає своїх дітей, прощається з своїми синами, своїми героями. Всі ті люди, що стають на коліна, коли по дорозі везуть тіла передчасно загиблих героїв, є частиною загальної молитви за майбутнє. І тому тисячу разів кажу, і ще казатимемо стільки, скільки буде треба: Слава Україні! Героям слава!

Підготував Олексій МАТВЄЄВ.
Вільнюс.

***

Всеволод ШАЛК, стоматолог, пенсіонер (Україна):

Дорогі українці! Я громадянин Ізраїлю, уже шість років проживаю в Україні. Ми із дружиною (вона українка) переїхали сюди жити, і я жодної хвилини про це не шкодую. У вас дуже щирі і толерантні люди, люди, які по-справжньому люблять свою землю, а отже, ви зможете побудувати велику країну для вільних і щасливих людей. Слава Україні!

Підготувала Олена РОМАШКІНА.
Київ.

Майже детектив: як чернігівську газету «Громада» видавали у Вільнюсі

Перша незалежна газета Чернігівщини «Громада» побачила світ у 1989 р. Її вирішила видавати щойно створена чернігівська регіональна організація Народного руху України за перебудову. Рухівці обрали редактором газети журналіста Віталія Москаленка, який саме поплатився посадою в «Деснянській правді» за інтерв'ю з тодішнім опозиціонером Борисом Єльциним.

В. Москаленко не зміг знайти друкарню, яка б ризикнула надрукувати «Громаду», ні у Чернігові, ні у Києві. Йому порадили зробити це у Вільнюсі. Редактор зв'язався штабом «Саюдіса», а там його направили в Інститут фізики до доцента Пятраса Вайтекунаса — «він займається неформальною пресою». З ним і домовилися про видання першого номера. Наклад — 1000 примірників. Потрібно було 600 рублів заплатити друкарні. А ще були необхідні гроші на проїзд, харчування.

— Ледве нашкребли 500 рублів, — розповів В. Москаленко. Решту доклав своїми і поїхав з макетом до Вільнюса. П'ятрас розвів руками, мовляв, невелика інститутська друкарня завантажена замовленнями під зав'язку. «Залишайте макет і телефонуйте». Я знав, розумів, що газета — це дуже важливе в діяльності політичної організації, а тому влада докладе всіх зусиль, щоб не допустити її появу. У мене не було сумніву, що в місцевій організації НРУ були стукачі. А це значить, що десь можуть перехопити в дорозі. Вирішили, що за газетою поїде нишком Валерій Сарана, а я буду активно «світитися» в місті. Згодом з'явиться підліток з половиною накладу (500 прим.) газети. Потім Сарана розповів, що рейсовий автобус зупинило за Ріпками ДАІ, і його висадили люди в цивільному. Газету забрали. Але Валерій схитрував. Тираж розділив на дві частини. Одну, яку віз, у нього реквізували кадебісти, друга — перебувала в камері схову. За нею і здвив хлопчина. Як би то не було, перший номер газети «Громада» таки доїхав до Чернігова.

Невдовзі редактор підготував другий номер «Громади».

— По газету поїхали до Вільнюса я і Віталій Ростальний, — згадує ветеран журналістики. — За нами був хвіст — 3—4 агенти. Маскувалися вони невміло — ми їх вирахували. У Вільнюс потяг прибував о 2 ночі. До ранку дрімали на лавах вокзалу. За надрукованим накладом повернулися опівдні. Литовські колеги розводять руками: «хтось» вночі вкрав газету зі складу (це був приватний гараж). Зрозуміло, чому за нами був такий пухнастий хвіст. За третім випуском «Громади» відправився пенсіонер Віктор Іванович Перепеча, колишній військовий, сивий як лунь, але міцний внутрішньою силою. Пам'ятаю — дзвінок у двері. На годиннику близько 4 години ранку. Відкриваю. На порозі увесь у пакунках мій сивоголовий перевізник: «Ледве добрався. Їхав попутками. Потягом не ризикнув»...

Громада
НЕЗАЛЕЖНА ГАЗЕТА ЧЕРНІГІВЩИНИ

ЧИТАЙТЕ В № 2 (31), 1993 р.

ЧЕРНІГІВЩИНА

Л. ТЕРЕХОВИЧ

ЧОМУ ДОЛАР ДОРОГИЙ?

Вчитися—до Центрально-Європейського Університету

В СТУПОРІ

На знімку: один із номерів «Громади».

Фото надано В. Москаленком.

Незважаючи на проблеми з доставкою, зрештою газета «розкрутилася» (була організована мережа розповсюдження), стала рентабельною і навіть годувала свого редактора-видавця. «Громада» на Придесенні зробила помітний внесок у поширення свободи слова, ідей демократії, боротьбу патріотичних сил за незалежність України.

Сергій ПАВЛЕНКО.
Чернігів.

ПОЕТИЧНІ РЯДКИ

Хай Господь боронить мою Неньку!

Україно моя незалежна,
Як прекрасні простори твої!
Я пишаюсь тобою безмежно,
І за тебе молитви мої!
Я молюсь за народ
працьовитий,
Він — господар своєї землі.
Буду вічно йому я служити,
Як те сонце на синьому тлі.
І я клятву мою не порушу,
Як би важко в житті не було.
Я віддам своє серце і душу,
Щоб свободи зерно проросло:
Бо так тяжко її здобували
У віках і в останні часи.
Наші втрати аж неба сягали...
Україно, що хочеш проси!
Все віддами,
щоб тебе возвеличить.
Ти ж у мене ЄДИНА, СВЯТА!
А служіння усім дуже личить,
І служіння є наша мета.
Тож всі разом в пориві єднання
У величнім і ріднім краю
Ми спрямуємо наші надбання,
Щоб прославить Вітчизну свою!
Щоб в сузір'ї народів планети
Її зірка яскрава була...
Хай Господь боронить
наші злети,
Щоб духовність в країні цвіла!

Тетяна КОМЛІК.
Київ.

ГОЛОС УКРАЇНИ № 155 (6159)
СУБОТА, 22 СЕРПНЯ 2015

«На моїй карті немає жодної лінії розмежування»

Мешканцям прифронтового села Троїцьке набридла війна. Вони хочуть миру...

Школа як символ

Напередодні нашого приїзду до села Троїцьке Попаснянського району місцевість укотре була обстріляна з ворожих «градів», і військові показали свіжі вирви. Один зі снарядів розірвався за декілька десятків метрів від школи, але, на щастя, жодним зі своїх смертоносних осколків її не зачепив. Багатостраждальна Троїцька школа!.. Вперше «гради» накрили її у січні, потім ще двічі навесні, і в підсумку вона залишилася без даху, без вікон і дверей, з «пораненими» й побитими стінами. На неї було боляче дивитися, здалося, що разом із нею в селі припиняється життя. Але за літо її відновили. Новенький червоний дах і білі пластикові вікна зробили двоповерхову будівлю ошатною, навіть, можна сказати, в чомусь життєстверджуючою. Здалеку вона має вигляд яскравої точки, що тішить око і вносить позитивний корректив у загальну картину руйнувань у селі. Тільки-но відремонтували школу, додому стали повертатися ті, хто свого часу виїхав звідси разом із дітьми. Тож навчальний рік тут розпочнеться вчасно — 1 вересня. Щоправда, учнів за парти сяде мало — десь тридцять, але й ця кількість дітей символізуватиме продовження життя у прифронтовому Троїцькому.

Будинки відновленню не підлягають

Жити на лінії вогню — свого роду подвиг. Це розумієш, коли бачиш зруйновані будинки й господарські будівлі, коли слухаєш розповіді людей, які не приховують своїх сліз і образ. «За що ж нас так? Коли це нарешті закінчиться?» — запитують вони. Люди хочуть одного: щоб їх залишили в спокої на власному клаптику землі, де вони могли б працювати, ростити дітей і чекати старості. Вони готові відновити зруйноване господарство власними силами, аби тільки закінчилася ця клята війна.

А відбудовувати в Троїцькому доведеться багато. Від обстрілів у селі постраждало 40% житлового фонду — 150 будинків, п'ять із яких відновленню не підлягають. Один із цих будинків належить Надії Іванівні.

— 22 січня наші друзі прийшли до нас переночувати, бо напередодні від артобстрілу їхній будинок залишився без вікон. Узимку ми жили у флігелі, заощаджуючи вугілля, і наш дім стояв порожній. Це нас і врятувало. До нас залетіло два снаряди «Града». Перший розірвався у дворі, «розпанахавши» господарські будівлі, вбивши корову й телицю, курей і собак. Другий влучив у будинок, пробивши дах і розваливши стіну. Ви не уявляєте наш стан, коли ми все це побачили. Що робити, куди бігти? Дякувати Богу, що всі живі залишилися. Зима, мороз, а ми — без житла. Хата розбита, флігель стоїть без вікон і дверей. На щастя, у селі живе моя мама, то до весни ми тулилися в неї, поки не відремонтували флігель. А от будинок відновленню не підлягає. Живемо й не знаємо, що буде далі. З першого серпня нас б'ють, як собак. Тільки-но темніє — то ця «ЛНР» і починає стріляти. У мене ні пенсії, ні зарплати. Залишилася одна корова, вона якось годує. Моя мама-пенсіонерка дала мені нещодавно 50 гривень на хліб, і все. Мені п'ятдесят років, роботи немає ні в мене, ні в чоловіка. Що мене чекає попереду? Хто мені відповість? Вмикаю ввечері телевізор, дивлюся всі три канали — «Новоросія», яка транслюється зі Стаханова, «Луганськ-24» і ТРК «Україна». Брешуть і ті, і ті... Комусь потрібна ця незрозуміла війна, а ми страждаємо.

Найчастіше по Троїцькому б'ють із сусіднього села Калініне, де засіли бойовики. В останній тиждень вони зовсім знахабніли. Регулярно обстрілюють село із САУ, «градів» і мінометів, а днями із двох танків, які були в зоні видимості.

Віталій Шведов.

...І мапа на щербатій стіні

Проїхати повз цей об'єкт неможливо. Уявіть собі глуху стіну колишнього курятника, на якій намальована карта України. Причому нам пощастило в тому сенсі, що автор даного панно саме закінчував роботу, наносячи на карту останній населений пункт — Луганськ. Художником виявився боєць підрозділу, який дислокується в Троїцькому. Він же і автор ідеї. Родом Василь із Херсона, за професією зварник, такими масштабними малюнками ніколи не займався. А тут нахлинуло. Волонтери привезли фарби, пензлі, й Василь почав працювати. Розрахував так, щоб за місяць, до Дня незалежності України, свій малюнок закінчити. Завершив роботу раніше. Щербата стіна колишньої колгоспної будівлі невпізнанно змінилася. На ній — з'явилося блакитне небо й заколосилося жовте пшеничне поле, відобразивши кольори державного прапора.

— Це мій подарунок жителям села й військовослужбовцям до Дня незалежності, — сказав він. — Хочу, щоб Україна була єдина, тому на моїй карті немає жодної лінії розмежування.

Усе в нього вийде

Керівника військово-цивільної адміністрації Троїцького в селі називають шанобливо — Віталій Миколайович, хоча, правду кажучи, таке офіційне звернення йому не дуже пасує. Невисокого зросту, худорлявий, Шведов абсолютно позбавлений солідності, незважаючи на військову форму й автомат на плечі. Але водночас від цієї людини іде така сила і впевненість, що одразу відчуваєш до нього велику повагу

Ми розмовляли у великій кімнаті будівлі військово-цивільної адміністрації, де сидять кілька людей, і спочатку мимоволі здригалися від несподіваних і незрозумілих ударів. З'ясувалося, що так ляскає натягнута замість скла поліетиленова плівка на вікнах, реагуючи на сильні пориви вітру.

— Скло в нас є, — пояснює Шведов. — Але поки ми не засклимо вікна в будинках, які постраждали від обстрілів, адміністрація постоїть із плівкою. Ми потерпимо. Треба вирішити інші проблеми села.

Перша з них — транспортне сполучення. Довжина села становить 16 км. Доїхати дітям у школу з однієї частини села в іншу дуже проблематично, а шкільного автобуса немає. Його торік як забрав район, так і не повернув. Крім того, потрібний зв'язок із районним центром. З Попасної до села приїжджають вчителі математики та англійської мови й навіть директор школи звідти, але якщо не буде транспорту, проведення уроків з цих дисциплін залишається під загрозою зриву.

Взагалі із професійними кадрами на селі дуже складно. Сюди, на лінію вогню, ніхто не хоче їхати. По-перше, небезпечно, по-друге, стабільного мобільного зв'язку тут немає, проводове радіо не працює, можливості українського телебачення вкрай обмежені, сільська бібліотека, пошта й клуб закриті, газети не надходять. У селі, наприклад, немає лікаря. Колишній терапевт помер, а замінити його ніким.

— Перебрали всі варіанти й зупинилися на тому, щоб запросити інтерна. Тут він матиме хорошу практику, — розповідає Віталій. — Але, з другого боку, чи захоче молодий фахівець працювати в небезпечному місці за мізерну зарплату в півтори тисячі гривень? Їхати на край географії, у неспокійну тмутаракань? До нас приїжджають мобільні бригади медиків, які ведуть прийом в сільській амбулаторії, але потрібний постійний терапевт.

Слухаючи Шведова, віриш, що в цього хлопця все вийде. Незважаючи на молодість, він уміє добиватися мети. За професією Віталій юрист, до війни керував правозахисною організацією «Фонд правової ініціативи». Це та сама людина, яка не побоялася подати позов до суду на... прем'єр-міністра Миколу Азарова за його незнання української мови. Це той самий коректувальник, чия точна інформація допомогла в липні минулого року під час визволення Лисичанська. І, нарешті, це той патріот, яких, хоч би що там говорили, на Луганщині дуже багато.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.
Фото автора.

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

Доля вивела на крутий берег Дніпра

На території Черкаської області нині мешкає понад 13 тисяч переселенців з Донбасу та Криму. Історія родини Ірини та Сергія Мельників (на знімку разом із сином Максимом) — свідчення того, яким непростим фізично і психологічно є шлях з одного виміру життя в інший. Які труднощі доводиться долати, аби знайти себе на новому місці проживання.

— Народилася я і виросла у Слов'янську в робітничій сім'ї, — розповідає 47-річна Ірина Мельник. — Після закінчення школи батьки наполягли на вступі до хіміко-механічного технікуму. Я була слухняною дочкою. Хоч дуже хотілося займатися ремеслом свого діда Антона. Він був чудовим гончарем, і я з дитинства навчилася у нього «крутити» гончарний круг.

Після технікуму Ірина працювала на заводі механіком, однак не полишала мрію зайнятися «дідовим промислом». Коли зустрілася і побралася з Сергієм, її задуми почали здійснюватися. Чоловікові також дуже подобалося гончарство. Подружжя відкрило приватну майстерню. Згодом — цех з виробництва керамічного посуду. Доводилося багато працювати — у сім'ї підростало двоє синів-близнюків, і Мельники почали зводити свій власний дім.

— Як ми раділи, коли позаторік увійшли у свою оселю! — продовжує Ірина. — Особливо сини, Ерік та Максим. У кожного з'явилася своя кімната. А потім у Слов'янськ, на весь Донбас, прийшла біда... Спочатку ми не усвідомлювали глибини трагізму, що впав на наші голови. Маючи тверді проукраїнські погляди, намагалися переконати друзів, знайомих у тому, що вони помиляються, відвертаючись від своєї держави, віддаючи на поталу рідну землю. Спочатку нас цькували, обзивали «бендерівцями». Потім почали погрожувати, що розправляться з нами і синами. Коли у Слов'янськ зайшли бойовики, ми зрозуміли, що залишатися в окупованому місті небезпечно. Почали збиратися, аби виїхати з території, де готувалися провести так званий «референдум». Тоді нам порізали шини в автомобілі... Це нас не зупинило. Забравши найнеобхідніше, рушили у бік центральної України. Куди їхати, де прихилити голову — ще не знали. Головним було вирватися з окупаційної зони, обминути сепаратистські блокпости.

...Ангел-охоронець, очевидно, витав над родиною Мельників у тій важкій, смертельно небезпечній дорозі. Бойовики відкривали вогонь по машині, цілилися у шини, у водія, та жодна куля не зачепила вимушених втікачів.

— На щастя, — зазначає Ірина, — наприкінці минулої весни відкрилася урядова «гаряча лінія» для переселенців. — Ми зв'язалися з її працівниками і нас телефоном «вели» протягом усієї подорожі. А вирішила наша сім'я добиратися до Канева. Нам подобалося, що це місто пов'язане з іменем Тараса Шевченка, і на карті мало дуже привабливий вигляд. Однак до Канева ми не доїхали. Ніч застала поблизу Чигирина. Попри пізню годину, місцева влада нас чекала. Привітно зустріла, влаштувала на ночівлю у гуртожиток. Вранці чигиринці показали колишню гетьманську столицю, історичні місця, й ми були вражені побаченим. Як і більшості донечча́н, нам ніколи не доводилося бувати в центральній Україні, знайомитися з її історією і культурою. Тепер я розумію — у цьому також причина тієї драми, що розгорілася на Донбасі...

Через кілька днів Мельникам показали старовинну Боровицю. У ній, сказали, є житло для переселенців. Сільський голова Тетяна Яківна познайомила з потопаючим у садах селом, з людьми, а коли вивела на крутий берег Дніпра і Сергій з Іриною та дітьми побачили його красу і широчінь -серця їхні були підкорені...

— Ми відчули, що сама доля привела нас сюди, у колишнє козацьке село, — переконана Ірина.

...Відтоді минув рік. Мельникам з синами виділили під житло приміщення колишньої сільської аптеки. Родині довелося докласти чимало зусиль, щоб довести до ладу запущене помешкання. Допомагали, хто чим міг, нові односельці. Директор школи, де почали навчатися Ерік з Максимом, також приходив попрацювати на «толоці».

— Здавалося, — пригадує Ірина, — усе найстрашніше: окупація, бандити, переслідування залишилися позаду, як страшний сон, а мене минулого літа обсіла така депресія, що я не знала, як далі жити. Лежала в кімнаті, дивилася в одну точку, а мозок без упину свердлили думки: «Що зі мною сталося?», «Чому?», «За що?..», «Де я?». Тривало це жахіття майже до осені. Потім діти пішли до школи. Люди ділилися з нами вирощеним на городах і в садках. Попри душевну гнітючість, мене зворушила ця підтримка, прості, добрі слова селян. Аби віддячити за чуйність, почала виготовляти те, що умію — різні мальовані, ліплені з глини сувеніри, аплікації. Коли побачила, що подароване мною подобається, це додало мені сил. До мене потягнулися діти. Я почала спілкуватися, навчати їх творити подарунки своїми руками — і ... ожила душею...

Нині Ірина Мельник керує дитячою студією народної творчості. Депутати сільради ухвалили рішення фінансувати зі свого бюджету цей сільський центр декоративно-ужиткового мистецтва. На навчання до майстрині приходять і приїжджають не тільки з Боровиці, а й з сусідніх сіл, із Чигирина, Черкас. Причому не лише діти, а й дорослі. Особливо цікавляться екопечами, технологією виготовлення яких досконало володіють Мельники. До речі, створені за допомогою Ірини Вікторівни сувеніри учасники студії кілька разів продавали на ярмарках. На зароблені кошти придбали омріяну відеокамеру та проектор. Допомогла, звісно, й сільська рада. Тепер усі події Боровиці школярі фіксують «для історії».

— Ми просто щасливі, — ділиться голова села Тетяна Збаразська, — що у нас поселилися такі талановиті й ініціативні люди, як родина Мельників. Іринин чоловік, Сергій, уже привіз із Слов'янська дві невеликі гончарні печі, глину й тепер випускає керамічний посуд. Іра виготовляє ексклюзивні речі, справжні витвори мистецтва. Зусиллями подружжя на Чигиринщині відродився осередок гончарства, молодь із захопленням відвідує їхні майстер-класи. У наших планах — відкрити у селі керамічний цех. Робочі руки у нас є, фахівці — також. Знайдемо інвестора — і стане Боровиця з легкої руки «наших донеччан» столицею гончарства Черкащини!

Сподіваються і вірять у це й Ірина та Сергій Мельники.

Ліна ЛЕБЕДЕНКО.
Черкаська область.
Фото автора.

ЗА ЩО Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ?

Гейлє ГАРНЄЛІТЄ, кіносценаристка (Литва):

— Уперше я відвідала Україну майже вісім років тому. Мені було двадцять, коли ми з товаришем із Молдови транзували по Європі. Ми націлювалися на Балкани, але так туди й не доїхали, бо відкрили для себе Карпати і, залишившись там надовго, мандрували невеличкими гірськими селами й містечками. Головний спогад — мені там було добре. Багато кольорів... Гриби, якими торгували люди обіч доріг. Саме відбувався якийсь чемпіонат зі стрибків із трампліну (влітку!). А неподалік місцевий чоловік водив на ланцюзі кабана й запрошував з ним фотографуватися.

Мені здається, що Україна — дуже своєрідна, і дух нації там надзвичайно потужний. Далеко не у кожній країні ти можеш так почуватися. У Європі нині все почасти однаково, а там — дуже сильно, по-інакшому, унікально. Я вірю, що країна, яка має таку внутрішню силу, зможе подолати всі труднощі. Ми дуже багато думаємо про вас і підтримуємо.

Підготував Олексій МАТВЄЄВ.
Вільнюс.

***

Піт ВАГУЛА, музикант (США):

— Американці не хочуть воювати і всіляко намагатимуться залагодити будь-який конфлікт шляхом переговорів. Але всі ми розуміємо, що переговори можуть бути тільки з таким партнером, якому довіряєш. Увесь світ, здається, вже переконався, що Путіну довіряти не можна, тому ідея переговорів втрачає сенс. Я не впевнений, чи матимуть санкції миротворчий ефект.

Америка повинна допомогти Україні, якщо не солдатами, то більш сучасною зброєю. Але і це викликає велике занепокоєння в суспільстві, оскільки не так давно були випадки (і в Афганістані, і в Іраку), коли американська зброя потрапляла до рук ворога і з неї вбивали американців. Це — абсолютно неприпустимо. Ризики є завжди і всюди.

Як не парадоксально, Путін нагадує мені Микиту Хрущова, а саме той момент, коли він лупив черевиком по трибуні ООН, щоб його, нарешті, поважали і слухали. Мені здається, паралелі очевидні — а саме неадекватні методи привернути увагу до своєї персони. Згадайте, саме за часів Хрущова була Карибська криза.

Записала Єва БОРСУК.
Нью-Йорк.

***

Хамзе МІСКАЛЬ, перекладач (Йорданія):

— Україна мені рідна! Я жив у Луганську, Кіровограді, Донецьку, Києві, і всі міста підкорювали красою й величчю!

У вашій країні я здобув дві вищі освіти. Тут зустрів свою долю, яка стала моєю дружиною. Недавно наш маленький синочок скріпив любов'ю дві країни! Україну неможливо не любити, і не тому, що вона дала мені більше, ніж Йорданія. У цій гарній європейській країні дуже чуйні та добрі люди, які допомагають один одному і вміють дружити, справжні патріоти з величезною силою духу.

Записала Наталя ДОБРЯК.
Амман.

ПОЕТИЧНІ РЯДКИ

Юнак із двадцять першого століття

На оборону рідних рубежів
За честь, за Батьківщину і свободу
Піднявся і людей своїх повів
Великий син великого народу.
Він відбивав навали ворогів —
Кочовики це, рицарі чи горці.
Крізь час і рубежі народний спів.
Проніс безсмертну славу ратоборця.
Про подвиги закованих в броню,
Тренованих, безстрашних і кмітливих,
Що захищали землю і рідню,
Розкаже вітер та осіння злива.
Їх розповідь почув і полетів
На крилах, найпотужніших на світі,
Для захисту державних рубежів
Юнак із двадцять першого століття.
Його шляхи круті і непрості —
А доля — честь військового кашкета.
А справи стануть текстом у листі
Нащадкам, патріотам і поетам.
А поряд підростають молодці,
Гарячі серцем і душею чисті.
Дивуючи досвідчених бійців
Патріотизмом та військовим хистом.
За ту, яка кохатиме завжди.
За тих, що не залишать в небезпеці
Впадуть із неба, виринуть з води
І вистоять у будь-якому герці.
Байдужі до незгод і нагород,
Заковані в броню бронежилетів,
За Україну, правду і народ
Вони приймуть одвічну естафету.

Володимир ПАТОЛА,
капітан ДПС.

Знайдемо інвестора — і стане Боровиця столицею гончарства Черкащини!

Евакуйована колекція

Виставка «Евакуйована колекція», що проходить у рамках Всеукраїнського проекту «Скарби родоводу України», розгорнула свою експозицію в Кіровоградському обласному художньому музеї. Майже 60 майстрів народної творчості представили найрізноманітніші твори декоративного мистецтва.

Центром експозиції стала виставка етнічного одягу «Евакуйована колекція», яку спочатку побачили в Пирогові Київської області. Звідти вона попрямувала у Кіровоград, центр України, пізніше її побачать в інших містах.

Унікальна колекція українського одягу кінця XIX-початку XX ст., створена бійцем батальйону «Айдар» Миколою Павлюченком, походить із Луганщини, слобідського землеробського краю. Вона об'єднує орнаментовані «вирізуванням» та «біллю» жіночі сорочки, оздоблені оксамитом корсети та спідниці, пояси та ін. У цих рукотворних речах поєднуються стилі, характерні для Київщини та Полтавщини, які засвідчують єдину загальноукраїнську культурну традицію.

Микола Павлюченко придбав збірку етнічного одягу в жительки Старобільська Єлизавети Главацької за гроші, які були надані йому для лікування в Польщі. Він вирішив врятувати колекцію в буремні часи АТО і показати зразки вишуканого одягу Слобожанщини жителям інших теренів України. Воїн взяв за мету розказати всім, що надзвичайний колорит національної культури побутує не лише на Західній Україні, як багато хто вважає, а і в інших регіонах. Зокрема, в славному козаччиною Луганському краї.

Сьогодні ці речі стали не лише українськими оберегами, але й зброєю проти бездуховності, безпам'ятства та агресії, вважає керівник науково-дослідного відділу народного мистецтва та фольклору Музею народної архітектури та побуту Олександр Босий, який представив колекцію в Кіровограді.

Петро МЕЛЬНИК.

РЯДКИ З БІОГРАФІЇ

Микола Павлюченко надзвичайний поціновувач славного козацького минулого свого краю, його історії. Разом зі школярами він рятував старовинні хрести на місцях поховання козаків біля Дніпра. З першого дня стояв на Майдані. Під Луганськом разом із іншими бійцями зробив усе можливе, щоб загиблих побратимів поховали як героїв, після їх ідентифікації через проби ДНК. В зоні АТО Микола та його побратими рятували побиту «градами» дитячу бібліотеку з цінними етнографічними та історичними книжками. Там же встановив пам'ятний знак на честь медичних працівників, які надавали допомогу військовим в зоні АТО.

Біля експозиції палкі прихильниці української культури та історії, керівник громадської організації «Спільна дія» (співорганізатор проекту) депутат Кіровоградської обласної ради Ірина Миколаївна Малик та журналіст Оксана Якуніна.

Фото автора.

Упродовж доби читали Кобзаря

Поетичний марафон з читання творів Тараса Шевченка тривав у Вінниці упродовж доби. У ньому взяли участь понад триста вінничан, які читали невмирущу класику на Майдані Героїв Небесної сотні біля барельєфа генія слова.

— Ми надали можливість кожному бажаючому долучитися до відзначення річниці Незалежності держави, — розповіла представник оргкомітету акції Ірина Басенко. — Охочі прочитати хоча б сторінку «Кобзаря» підходили навіть уночі.

Окрім вінничан, поетичні рядки натхненно декламували і переселенці з Луганська. Подружжя Білошицьких, яке приїхало з Польщі у складі делегації на наше державне свято, прочитали Кобзаря польською. Шевченківський марафон вкотре довів, що його прихильників вистачає серед представників найрізноманітніших національностей.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.

Представники всіх конфесій молилися за мир на Донбасі

Спільною молитвою за мир і порозуміння на Донбасі завершилася зустріч представників релігійних організацій регіону з керівником Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павлом Жебрівським. Під час круглого столу обговорювалися проблеми духовного розвитку суспільства, ролі церкви в цьому процесі та взаємодії релігійних громад. За твердженням конфесіональних лідерів, сьогодні серед парафіян високий рівень ненависті й озлобленості.

Ще одне проблемне питання, на яке попросили звернути увагу влади представники конфесій, — це забезпечення рівності церков, дотримання умови їх діяльності в рамках закону України про свободу совісті та віросповідання. Під час зустрічі глава області зазначив, що найбільшою довірою сьогодні в суспільстві, згідно з опитуваннями, користується церква. «І як ви правитимете свої служби — такий настрій буде в людей. Тому я вас дуже прошу, коли ви читаєте проповіді, спілкуєтеся з парафіянами, налаштовуйте їх на мир і порозуміння, кажіть, що у нас іншої держави немає, і ніхто, крім нас самих, не побудує в Україні гідне життя», — сказав керівник адміністрації. «Ключове питання — це не сіяти розбрат, ненависть, а сприяти консолідації. Це ті напрямки, на яких ми обов'язково акцентуватимемо свою увагу. Ми не виділятимемо жодної із церков на території Донецької області, бо кожен має право сповідувати свою релігію», — підкреслив під час зустрічі Павло Жебрівський.

Владислав ЛЕОШКО.
Донецька область.

Селянам — оновлена амбулаторія

У селі Недогарки Кременчуцького району на Полтавщині врочисто відкрили капітально відремонтовану амбулаторію загальної практики сімейної медицини. Подія стала знаковою для мешканців одразу двох сільрад — Недогарківської та Максимівської. Тиждень тому за їхньою доброю волею на сесії обради прийняли рішення про створення нової об'єднаної територіальної громади — Недогарківської.

До неї увійшли п'ять сіл — Недогарки, Максимівка, Панівка, Пащенівка та Рокитне-Донівка. За такого реформування всі без винятку тамтешні селяни одержуватимуть кваліфіковану меддопомогу в сучасному приміщенні. Реставрували його за кошти місцевих підприємців. Тепер у Недогарках функціонує найкращий у районі стоматологічний кабінет, відкрито палату стаціонарного перебування хворих на шість ліжок. А кожен лікар-спеціаліст приймає в окремому робочому кабінеті.

Селяни сподіваються, що, згуртувавшись (а значить, ставши сильнішими, спроможнішими, передовсім фінансово), вони разом відремонтують ще не один соціальний об'єкт.

Василь НЕЙЖМАК.
Полтавська область.

Портрет дівчини у вінку з синіх і жовтих квітів

Заслужений художник України Юрій Камишний присвятив виставку своїх картин Дню незалежності. Головна робота — портрет дівчини у вінку з синіх і жовтих квітів. Назва промовиста: «Сьогодні — Надія, завтра — Перемога». Це портрет житомирянки Надії Нестерчук. Вона — ровесниця незалежності України. На картині дівчина в цивільному, а на відкриття виставки не випадково прийшла в формі: Надія — військовослужбовець 95-ї аеромобільної бригади, одна з перших жінок, яким випало бути в АТО на передовій. Зізнається: страшно. Зате коли приїжджає звідти у відпустку, переконується: життя кольорове.

Надія Нестерчук стане обличчям цьогорічного Дня незалежності в Житомирі, сказав перший заступник міського голови Сергій Сухомлин. Зображення картини буде розміщено на 25 бігбордах міста.

Оксана ЛУК'ЯНЕНКО.
Житомир.

На знімку: Надія Нестерчук і Юрій Камишний.

Фото з сайту http://zhitomir. today

КАЛЕЙДОСКОП ВІСТЕЙ

Відкривають безплатні велопаркування

До початку нового навчального року біля корпусів херсонських вишів відкриють два криті велопаркування із безплатним доступом. Цю ідею ентузіастів екологічно чистого транспорту, спрямовану на його пропаганду серед молоді, підтримав один із доброчинних фондів, виділивши на облаштування об'єктів п'ятдесят тисяч гривень. Таким чином, кількість паркувань європейського типу для велосипедистів у Херсоні зросте «аж» до трьох, чого для обласного центру із населенням понад триста тисяч чоловік вочевидь недостатньо.

Сергій ЯНОВСЬКИЙ.
Херсон.

Для безпеки шахтарів

Об'єднання «Краснодонвугілля» придбало портативну радіостанцію стовбурового зв'язку для шахтоуправління ім. Баракова. Система проста у використанні і має широкий набір програмувальних функцій. Вона забезпечить оперативний зв'язок між працівниками, які проводять щодобові огляди вертикального стовбура, і машиністом підйому на поверхні. Якщо співробітник не відповідає на періодичний контрольний сигнал, то радіостанція переходить у режим екстреного виклику. Вона має підвищений ступінь захисту від перешкод, а антени забезпечують високу якість звуку та дальність сигналу.

Павло ВОРОНЦОВ.
Луганська область.

ЦИФРА

200 тисяч гривень виділено із хмельницького міського бюджету для поповнення матеріальної бази госпіталю. Медичний заклад, розташований у Хмельницькому, розширює свої можливості: відтепер у ньому буде двісті лікарняних ліжок замість ста. Тут надаватимуть допомогу військовослужбовцям, які побували в зоні АТО, і тим, хто проходить службу у військових частинах на території краю.

Ірина КОЗАК.
Хмельницький.

Власне місто — на картинах XVIII — XXI століть

У рамках святкувань Дня незалежності та Дня міста рівняни отримали унікальну можливість побачити Рівне різних епох у роботах художників на виставці в міському Будинку культури.

Картини яскраво демонструють, як кожне покоління майстрів вело свою неповторну образотворчу розповідь про Рівне. В експозиції представлено майже півсотні робіт, автори яких були гостями або мешканцями міста. Ця добірка живопису має стати стимулом для митців і у подальшому фіксувати на своїх полотнах різні куточки міста для прийдешніх поколінь.

Про це повідомляє наша постійна читачка з Рівного Тамара БАЦМАЙ.

Отримають грошову допомогу

На Львівщині майже 10 тисяч реабілітованих громадян та ветеранів УПА отримають одноразову адресну допомогу. Про це йдеться у повідомленні департаменту фінансів Львівської обласної державної адміністрації.

Директор департаменту Олег Тимків розповів, що допомога надається один раз на рік у розмірі 200 гривень на особу.

Загалом у 2015 році в рамках Програми надання одноразової адресної допомоги найбільш незахищеним категоріям громадян — реабілітованим та потерпілим від політичних репресій в обласному бюджеті передбачено 2,6 млн. грн. В області мешкає понад 12 тисяч осіб, які належать до цієї категорії населення.

Христина ГОРОБЕЦЬ.
Львівська область.

Скульптор зобразив Героя Майдану у вигляді ангела з перебитим крилом

Скульптурну композицію на честь Героїв Революції Гідності й загиблих в АТО створив скульптор з Вінниччини Микола Крижанівський **(на знімку)**. Її замовили, щоб встановити на місці загибелі майданівця Героя України Юрія Вербицького біля села Гнідин неподалік Києва.

— Три місяці тому мені зателефонували з Гнідина, — розповідає Микола Крижанівський. — Повідомили, що місцева громада вирішила встановити пам'ятник Юрію Вербицькому на місці його загибелі. Телефонував куратор проекту Василь Галатенко. Звичайно, я запитав, чому звернулися не до столичних скульпторів, а до провінційного. Пан Василь відповів, що ініціатори акції переглянули багато робіт в Інтернеті. Після чого зупинилися на моїй кандидатурі.

Скульптор Микола Крижанівський, учасник двох Майданів, давно виношував ідею створення пам'ятника Героям Революції Гідності. Уже мав декілька задумів. Запропоновані ним варіанти ескізів обговорювали ініціатори проекту. Вони підтримали пропозицію майстра, що пам'ятник має стати збірним образом Героїв Майдану і тих, хто загинув за Україну на Донбасі.

—У давнину про загиблих козаків говорили — пішов до небесного товариства, відлетів, як ангел, — розповідає скульптор. — Образ ангела, на мою думку, є найбільш вдалим для відтворення героїв нашого часу. Він символізує боротьбу за правду, за справедливість і святість людського духу.

—А як же з конкретним учасником революції — Юрієм Вербицьким?

—Я зберіг окремі риси обличчя Юрія. Хто знав його, упізнає за ними цю людину.

Ангела скульптор створив з перебитим крилом. Воно звисає на рівні грудей, в яких ще б'ється серце. Голова і погляд уже спрямовані у височінь, до неба, до побратимів, яких хтось влучно назвав Героями Небесної Сотні. Пам'ятник складається з двох кам'яних брил, кожна з яких заввишки два метри, тому загалом висота ангела чотири метри. Скульптура виготовлена з білого каменю-пісковика. Його покладами багате Придністров'я, зокрема, Ямпільський район. Саме там працював каменотес. Майстерню служило подвір'я ТОВ «Олімп», де виготовляють вироби з каменю. Директор товариства Віктор Загробський зробив для замовників каменю на пам'ятник 50-відсоткову знижку. Надавав техніку для підняття каменю, його переміщення, а потім і завантаження на автомобіль. Працювати довелося під пекучим сонцем. Але чекати ліпшої погоди було ніколи — відкриття пам'ятника у Гнідині на узліссі край дороги намітили напередодні Дня незалежності.

Останні штрихи майстер виконував на місці встановлення скульптури. Проект майданчика розробив для пам'ятника київський архітектор Євген Царенко.

Віктор СКРИПНИК.
Фото надано Миколою Крижанівським.

ДОВІДКА

Микола Крижанівський (62 р.) автор понад 50 скульптур з каменю. Серед них домінують роботи, присвячені історії України та її національним героям. Створив пам'ятник Шевченку у Могилеві-Подільському, козацьким полковникам Данилу Нечаю (Брацлав) та Дмитру Чечелю (Чечельник), сину Богдана Хмельницького Тимішу Хмельницькому (село Рашків Придністровська Молдовська Республіка). Незвичайними є його роботи — пам'ятник українській витинанці (Могилів-Подільський) та шкільній парті у рідному селі Сліди Могилів-Подільського району. Микола Крижанівський автор п'яти художніх книг, удостоєний літературної премії імені Михайла Стельмаха.

Синоптики обіцяють теплі вихідні

Після різкого похолодання, яке обрушилося на нас одразу після неймовірної спеки, у суботу й неділю температура повітря підвищиться на кілька градусів. За даними Гідрометцентру, на заході країни буде +21—23 градуси тепла. На кілька градусів тепліше очікується на півночі. Там буде до +24 градусів. У центральних і східних областях стовпчики термометрів сягнуть відмітки +27. Найтепліше буде на півдні — до плюс 28 градусів. На всій території країни буде переважно хмарно із проясненнями. Невеликі дощі пройдуть на південному березі Криму.

Нагадаємо, що липень цього року визнано найспекотнішим місяцем в історії метеоспостережень, які почали вести з кінця XIX століття. Втім, не став виключенням і серпень. Так, у Києві 10 серпня була зафіксована температура +34,70 С, що перевищує на 0,50С попереднє максимальне значення для цього дня, яке було в 1931-му, тобто 84 роки тому. Усього ж у Києві нараховали 11 температурних рекордів.

ЗА ЩО Я ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ?

Філіп ЛУАЗЕЛЬ, колишній журналіст «Le Figaro» (Франція):

— Ще від початку подій на Майдані я, як і більшість французів, підтримую жагу українців до незалежності, їхнє бажання нарешті панувати у своїй країні, вийти з-під російського гніту. Може, це звучить шокуюче, але я думаю, що кожна країна мусить пройти свій власний шлях до демократії, навіть якщо для цього повинно пролитися багато крові.

З одного боку, ні Франція, ні світове співтовариство не допомагають Україні. Скажімо, ситуація з «Містралями», які Франція відмовилась продати Росії. Здавалося б, це — позитивний знак. Проте не можна бути впевненими, що не існує позакулісних домовленостей. Якщо ці вертольотоносці викупить, наприклад, Єгипет, то ніщо йому не завадить перепродати судна Росії. Ми знаємо, що Єгипет зацікавився «Містралями». Але нащо цій країні такі судна? Щоб розібрати?

А щодо ООН, то ця організація показала себе безсилою та неефективною, і не тільки в українському питанні. З другого боку, коли Україна жадає такої допомоги, то політики повинні довести світовому співтовариству, що Києву можна довіряти і зусилля світової спільноти не буде змарновано. Окрім того, треба «піарити» Україну. Преса повідомляє вибірково про війну. Немає позитивної інформації. Нічого не чутно про реформи, про кроки, які робить уряд у соціальній та економічній галузях.

Підготувала Анна ЧЕСАНОВСЬКА-ЖАЯР.

Париж.

***

Антанас ШІМКУС, поет (Литва):

— Перед подорожжю в Україну я уявляв українців приблизно так, як в анімаційному фільмі про козаків: прості, вільні люди з вусами, які завжди дивним чином викручуються зі складних ситуацій. Але коли нарешті коротка поїздка до Західної України відбулася, я зустрів різних людей, — козаків серед них, на жаль, не було. Проте тієї простоти, внутрішньої свободи виявилося так багато, що козакам із фільму з усіх позитивних властивостей залишились лише вуса... Що ще? Для мене Україна якась своя. Вона проста, але не примітивна. Країна вічної периферії. Край, де закінчується наш світ. А як ми всі знаємо, з периферії завжди можна побачити набагато більше...

Красива, міцна, жива країна. І відображення нашої загальної історії свідчать про те, що ми, литовці і українці, не лише сусіди, а дещо більше.

Підготував Олексій МАТВЄЄВ.

Вільнюс.

ФОТОФАКТ

У міжнародному аеропорту «Київ» у рамках проекту «Петриківка просто неба» відкрилася виставка картин та предметів побуту відомої майстрині Галини Нестеренко. Художниця біля одного з терміналів разом з послами іноземних держав розмалювала кілька лавок для відпочинку та провела майстер-клас з малювання.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Більше фото тут — www.golos.com.ua

Конгресмени США ознайомилися з роботою порту

Одеський порт відвідала делегація Палати Представників Конгресу США на чолі зі старшим співробітником Комітету з іноземних справ Кайлом Паркером.

Конгресмени приїхали в Одесу для знайомства з поточною суспільно-політичною й економічною ситуацією в регіоні. Під час зустрічі в порту з начальником адміністрації порту Михайлом Соколовим вони обговорили питання, що стосуються законодавчого регулювання роботи підприємства, залучення іноземних інвестицій, протидії корупції й контрабанді товарів у морських пунктах пропуску.

Кирило ВОРОНКОВ.

Одеська область.

Фото Одеського морського торговельного порту.

НАМ ПОВІДОМЛЯЮТЬ, ЩО...

...на Мамай-горі знайдено поховання войовничої скіф'янки

Практично завершено польовий сезон молодими археологами із Запорізького національного університету (ЗНУ). Розкопки проводилися в Кам'янсько-Дніпровському районі на курганній групі, яку вінчає Мамай-гора. Вона розташована поблизу Кам'янського городища — древньої столиці скіфського степу.

Цього разу серед знахідок — орнаментальний горщик, який належить до ямкової культури (вік — п'ять тисяч років!), посуд катакомбної культури (вона трохи молодша — 4,5 тисячі років) і уламки вже зовсім «молодої» грецької амфори. Втім головна знахідка — могила скіфської жінки-воїна. Вчені вважають, що воно було пограбоване в ту епоху, коли загиблу поховали. Але все ж вдалося знайти достатньо для певних наукових висновків. Наприклад, бронзовий наконечник стріли, намистинки та фрагменти, які могли бути вишивкою чи нашивкою на одязі (обладунках) жінки.

Цей польовий сезон — найуспішніший за останні двадцять років, переконує співробітник археологічної лабораторії історичного факультету ЗНУ Руслан Доля.

Леонід СОСНИЦЬКИЙ.

Запоріжжя.

...опера звучатиме просто неба

22 серпня до Києва із Запоріжжя прибудуть солісти Дніпропетровської опери і Запорізької філармонії, Академічний симфонічний оркестр під керуванням В'ячеслава Реді. Усі вони — учасники вистави «Запорожець за Дунаєм», яку артисти зіграють на печерському Співочому полі просто неба. Головною ж дійовою особою вистави стане козацький ансамбль пісні і танцю «Запорожці» (художній керівник Лілія Гринь).

Нагадаємо, що концертну версію згаданої опери глядачі вперше побачили на сцені Запорізької філармонії у лютому 2014 року. Влітку того ж року підмостками для артистів став історико-архітектурний комплекс «Запорозька Січ» на острові Хортиця. До Дня ж Конституції у 2015 році вистава приїхала до фольклорно-етнографічного комплексу «Кінний театр «Запорозькі козаки», що теж діє на заповідному дніпровському острові.

І ось тепер Київ — Печерський ландшафтний парк «Співоче поле»...

Вл. інф.

Від плати за землю бюджети Рівненщини з початку року поповнилися на 121 млн. грн. (Олександра ЮРКОВА)

Олександр ЛЕВЧЕНКО: «Якщо друг пізнається в біді, то Хорватія — наш найнадійніший друг»

Більш як двадцять років тому Хорватія пройшла шлях, який нині проходить Україна: війну, руйнації, смерті... У цій європейській країні, може, найкраще з-поміж усіх інших розуміють почуття і пересічних українців, яким на 24-ту річницю незалежності доводиться знову відстоювати свою державу. Про повоєнний досвід Хорватії, допомогу Україні і маленьким жертвам АТО «Голосу України» розповів Надзвичайний і Повноважний Посол України в Хорватії Олександр ЛЕВЧЕНКО *(на знімку)*.

— У ЗМІ з'явилися численні повідомлення про те, що Хорватія приймає на відпочинок групи дітей українських біженців. Розкажіть, будь ласка, детальніше про цю гуманітарну акцію.

— Хорватська Адріатика — це справді рай на Землі. Тому привезти сюди якомога більше українських дітей, які пройшли через пекло війни, є для нас самоочевидним моральним обов'язком. В останні роки посольство доклало чимало зусиль для налагодження побратимських зв'язків між українськими областями та хорватськими жупаніями, і тепер це стало в пригоді. Ми звернулися до жупаній, і ніхто нам не відмовив. Тоді ми повідомили наші облдержадміністрації, і вони сформували групи дітей із сімей біженців з Донбасу та воїнів АТО й профінансували транспорт. Це Київська, Дніпропетровська, Миколаївська, Тернопільська, Чернівецька, Чернігівська області, а також місто Київ. Особливо нам пощастило, що ми налагодили контакт з відомим хорватським футболістом Івицею Пиричем, який свого часу грав за київський «Арсенал». Він один оплатив із власної кишені відпочинок 300 дітей, а ми забезпечили всю логістику. А загалом посольство організувало приїзд до Хорватії 600 дітей. Звісно, головною метою є їхнє оздоровлення та психологічна реабілітація, але певен, що йдеться і про виховний, якщо хочете, політичний момент. Усі ці діти вперше побачили Європу, а що таке «рускій мір» вони, на жаль, вже знають. Упевнений, усі вони виростуть справжніми патріотами європейської України.

Користуюся нагодою, хочу від усього серця подякувати всім, хто долучився до цієї шляхетної акції і з хорватського, і з українського боку.

— Яку позицію щодо російської агресії проти України займають офіційний Загреб та хорватське суспільство загалом?

— Хорватія сама 24 роки тому зазнала агресії з боку колишньої метрополії. Причому режим Слободана Милошевича діяв тоді практично за такою ж схемою, що й режим Путіна сьогодні. Це й проголошення псевдореспублік на чужій території, і злочинне використання власної національної меншини, і невизнання своєї прямої участі у війні, і тотальна дезінформація в ЗМІ. Не здивуюся, якщо колись підтвердиться, що сценарії обох агресій писалися в одних і тих самих московських кабінетах. Тому хорвати, мабуть, краще за інших розуміють суть нинішніх подій, і їхні симпатії однозначно на боці України. Це стосується і політиків, і медіа, і звичайних людей. Крім того, Хорватія є членом ЄС і НАТО, тож її політика повністю узгоджена з позиціями цих організацій.

— Чи вивчає Україна воєнний та постконфліктний досвід Хорватії?

— Так, тепер це один з головних напрямків роботи нашого посольства. Хорватія, яка вже пройшла те, що ми переживаємо зараз, стала для нас особливою країною, бо саме вона має унікальний досвід розв'язання практично всіх можливих воєнних та повоєнних проблем.

Чимало ми вже зробили. Так, у березні ц. р. колишній голова Комітету Республіки Хорватія з питань біженців Ловре Пейкович провів у Києві для спеціалістів із МЗС, МВС, Мінсоцполітики, Мінфіну та Верховної Ради України презентацію хорватського досвіду із забезпечення прав та потреб переміщених осіб. Ішлося про цілий комплекс проблем: з деякими Україна вже зіткнулася, а деякі — тільки чекають на нас в майбутньому. Це облік біженців, забезпечення їх житлом, їжею, медичним обслуговуванням, працевлаштування й суспільна адаптація тощо. Що особливо важливо, мова йшла й про реінтеграцію визволених від окупації територій. Ловре Пейкович готовий і надалі консультувати українських колег.

У травні група українських активістів ознайомилася в Хорватії із сучасними методами документування та судового переслідування воєнних злочинів. Досвід Хорватії показує, що такі злодіяння слід фіксувати по гарячих слідах, бо інакше потім буде набагато важче довести їх у суді. А суди неодмінно будуть.

У червні 6 військових експертів з України вивчали хорватські технології розмінування, які вважаються одними з найкращих у світі, відвідали відповідні тренувальні й навчальні центри. Наскільки це важливо, коментувати зайве.

У липні у Загребі Перший заступник Голови Верховної Ради України А. Парубій узяв участь у круглому столі на тему: «Відповідність хорватського досвіду 1990-х років для сучасної України». На зустрічі виступили колишні віце-прем'єр-міністр, міністр закордонних справ Республіки Хорватія Мате Гранич, радники Президента РХ Весна Шкаре-Ожболт і Звонко Леротич. Рівень учасників, вважаю, говорить сам за себе.

Зараз ми готуємося до ще одного надзвичайно важливого заходу. Найближчим часом до Хорватії прибудуть 15 українських психологів та психіатрів, які пройдуть стажування з надання психологічної допомоги цивільному населенню та подолання посттравматичного синдрому у військовослужбовців. Ця проблема гостро постане тільки після війни, але ми маємо бути готовими вже зараз.

— Тобто, у цій країні якнайкраще розуміють, якої саме допомоги потребує Україна?

— Хорватія — невелика країна і її фінансові можливості досить обмежені, але вона зі щирим серцем допомагає, чим може. У лютому уряд РХ передав на Дніпропетровщину велику партію теплого зимового одягу для переміщених осіб вартістю 205 тисяч євро. Загребська та Сплітсько-Далматинська жупанії відправили до побратимської Київської області 357 пар взуття на суму 25 тисяч доларів США. Посильний внесок робить і місцева українська громада.

А особливо запам'яталася гуманітарна акція, профінансована нашими колегами, Міністерством закордонних справ РХ. Минулої осені 8 поранених бійців Національної гвардії України протягом 40 днів проходили в хорватських медичних закладах курс лікування та реабілітації. Мене особливо зворушила та увага й доброта, якою їх оточили хорвати, в тому числі й ветерани війни за незалежність.

Якщо друг пізнається в біді, то Хорватія, безперечно, наш надійний і щирий друг.

Підготувала
Наталя ФІЛІПЧУК.

Уряд Греції пішов у відставку, призначено нові парламентські вибори

У четвер у телевізійному зверненні до народу прем'єр-міністр Греції Алексіс Ципрас повідомив, що уряд подає у відставку й у країні відбудуться дострокові парламентські вибори.

«Тепер, коли складна фаза переговорів із кредиторами закінчилася, я відчуваю моральну й політичну відповідальність перед вами й повинен представити на суд громадськості все те, що було зроблено урядом. Одразу після звернення я подам президентові країни прохання про свою відставку й про відставку уряду. Ви маєте тепер вирішити, хто зможе повести країну до складного, але такого, що несе надії, майбутнього», — заявив Алексіс Ципрас.

Він наголосив, що без рішучості народу (на референдумі 5 липня) кредитори нав'язали б країні свою волю. І додав: «Важкий етап для Греції закінчується з остаточною ратифікацією кредитної угоди й виплатою першого траншу».

Нагадаємо, що Алексіс Ципрас на чолі лівої партії СІРІЗА прийшов до влади за підсумками парламентських виборів у січні 2015 року. Він і його соратники були непримиренними супротивниками політики економії. 5 липня з його ініціативи в Греції було проведено референдум, на якому грецький народ проголосував проти умов кредиторів, але через десять днів він їх прийняв і протягнув рішення через парламент. Це спричинило розкол у лавах СІРІЗА.

Однак, згідно з результатами опитування громадської думки, проведеного агентством Metron Analysis, дії уряду схвалюють 33,6 відсотка респондентів. Таким чином, СІРІЗА залишається найпопулярнішою партією Греції, не маючи сталої більшості в парламенті. Щоб її одержати, Алексіс Ципрас і пішов на такий крок.

Президент Греції Прокопіс Павлопулос прийняв відставку прем'єра. Згідно з конституцією країни тимчасовий уряд очолить голова Верховного суду — Василіки Тану-Христофілу. За всю історію країни — це перша жінка прем'єр-міністр.

За повідомленням грецьких ЗМІ, вибори відбудуться 20 вересня цього року.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

ОГОЛОШЕННЯ

Уповноважена особа Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на ліквідацію ПАТ Банк "Демарк" оголошує аукціон з продажу активів, що обліковуються на балансі банку, на електронному торговому майданчику Української універсальної біржі (www.uub.com.ua)

№ лоту	Найменування активу	Місцезнаходження майна	Початкова ціна продажу лота (з урахуванням ПДВ), грн.	Гарантійний внесок по кожному лоту (без ПДВ), грн.
9	Нежитлова будівля загальною площею 211 кв.м.	Чернігівська область, м. Прилуки, вул. Вокзальна, 4	5773072,80	577307,28
	Нежитлова будівля з підвалом загальною площею 266.1 кв.м.			
	Основні засоби в кількості 88 одиниць (офісні меблі, офісна техніка)			
10	Квартира загальною площею 61.5 кв.м.	Чернігівська область, м. Ніжин, вул. Незалежності, 19/77	585326,00	58535,60
	Основні засоби в кількості 88 одиниць (офісні меблі, офісна техніка)			

Умови продажу:

1. Аукціон проводиться відповідно до Правил біржової торгівлі на Українській універсальній біржі та Регламенту організації та проведення торгів на електронному майданчику Української універсальної біржі. Переможець аукціону зобов'язаний сплатити Українській універсальній біржі винагороду за проведення аукціону. Порядок прийняття участі в аукціоні в електронній формі та повний перелік основних засобів розміщений на веб-сайті Виконавця: http://uub.com.ua.
2. Аукціонні торги відбудуться за наявності не менше двох учасників.
3. Учасники аукціону сплачують:

- реєстраційний внесок - 609 (шістсот дев'ять) гривень 00 копійок, в т.ч. ПДВ, на поточний рахунок № 26000000001643 в ПАТ "КРЕДІ АГРІКОЛЬ БАНК", МФО 300614, код ЄДРПОУ 25158707, отримувач - Українська універсальна біржа;

- гарантійний внесок - 10% (десять відсотків) від початкової ціни продажу лота (без ПДВ) на поточний рахунок № 26007000000380 в ПАТ "КРЕДІ АГРІКОЛЬ БАНК", МФО 300614, код ЄДРПОУ 25158707, отримувач - Українська універсальна біржа.

4. Засоби платежу - грошові кошти в національній валюті України.
5. Крок аукціону - 1 % (один відсоток) від початкової ціни лота.
6. Витрати по організації та проведенню аукціону покладаються на покупця (переможця аукціону), який в момент подання заяви на участь в аукціоні укладає договір про умови участі в аукціоні з Виконавцем, і складають 3% від ціни продажу лоту.
7. Переможець аукціону укладає договір купівлі-продажу протягом "10" календарних днів з дати повної сплати за придбане на аукціоні майно. Переможець аукціону сплачує в безготівковій формі кошти за придбане на аукціоні майно за вирахуванням суми гарантійного внеску на розрахунковий рахунок Замовника № 32070992701 в Управлінні НБУ в Чернігівській області, МФО 353575, код ЄДРПОУ 19357516, протягом "5" робочих днів з дати підписання протоколу аукціону. Гарантійний внесок, сплачений переможцем аукціону, зараховується до ціни продажу майна, що підлягає сплаті.

Ознайомитись з активами, що пропонуються до продажу на аукціоні, можна щодня, крім вихідних днів, з 10.00 до 16.00 за їх місцезнаходженням, попередньо зателефонувавши за телефоном (050) 465-55-44.

Час початку аукціону: о 10 год. 00 хв. 08.09.2015 року.

Місце проведення аукціону (у формі електронних торгів): www.uub.com.ua.

Прийом заяв на участь в аукціоні проводиться за адресою: м. Київ, вул. Б.Хмельницького, 55, к. 413 та закінчується 02.09.2015р. о 17 год. 00 хв.

Бажаючим придбати активи звертатися до служби з організації аукціону: 01601, м. Київ, вул. Б.Хмельницького, буд. 55, оф. 413, тел. (044) 278-04-27, щоденно, крім вихідних, з 09.00 до 17.00.

ТОВ "АСТЕЛІТ", що надає послуги рухомого (мобільного) зв'язку під торговою маркою life:), повідомляє, що починаючи з 31.08.2015 обслуговування абонентів на умовах тарифних планів "СМАРТ life:)", "Вільний life:) максимум" з послугою "Без поповнення" та "ОПТИМАЛЬНИЙ life:)" буде припинено. Тарифні плани буде закрито для підключення. Абонентам вказаних тарифних планів надається можливість до 31.08.2015 включно здійснити безкоштовну міграцію на будь-який тарифний план, доступний для підключення. Інакше обслуговування буде продовжено на умовах тарифного плану "Шалений День Безліміт" на акційних умовах (0,75 грн/день).

Детальна інформація про тарифи, умови користування послугами, на: life.ua

---

Оголошення про проведення конкурсу з продажу активів АТ БАНКУ "МЕРКУРІЙ" на біржі ТОВ "САМСОН"

Уповноважена особа Фонду гарантування вкладів фізичних осіб на ліквідацію ПУБЛІЧНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА БАНКУ "МЕРКУРІЙ" оголошує конкурс з реалізації активів ПУБЛІЧНОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА БАНКУ "МЕРКУРІЙ" шляхом відступлення прав вимоги за кредитами іншим фінансовим установам на біржі ТОВ "САМСОН":

№ п/п	№ лота	Тип позичальника (фіз. особа; ФОП; юр. особа)	№ договору	Дата відкриття	Дата закінчення	Загальна сума заборгованості, грн.
1	591	фіз. особа	18-06П-200	13.09.2007	12.09.2017	748 501,04
2	592	фіз. особа	18-06П-64	10.04.2008	09.04.2013	1 208 443,22
3	593	фіз. особа	18-06П-88	30.11.2010	21.11.2012	188 919,46
4	594	фіз. особа	18-06П-53	18.08.2010	29.09.2014	2 874 578,47
5	595	фіз. особа	18-06П-101	24.05.2006	18.12.2014	340 950,24
6	596	фіз. особа	18-06П-16	01.02.2008	31.01.2013	1 324 567,62
7	597	фіз. особа	14-10-14П-62	09.08.2006	08.08.2011	13 135 011,56
8	598	фіз. особа	14-10-14П-81	20.09.2006	19.09.2013	2 005 872,43
9	599	фіз. особа	18-06П-87	29.11.2010	21.11.2012	1 928 676,19
10	600	фіз. особа	18-06П-104	29.08.2008	25.11.2014	1 305 074,14
11	601	фіз. особа	18-06П-217	10.10.2007	28.09.2016	12 639 460,33
12	602	фіз. особа	02/3-06П-12	03.06.2013	02.06.2014	47 233,37
13	603	фіз. особа	18-06П-120	13.06.2007	12.06.2012	278 685,22
14	604	фіз. особа	18-06П-102	15.08.2008	14.08.2018	9 251 881,62
15	605	фіз. особа	18-06П-173	03.08.2007	28.09.2016	6 068 173,72
16	606	фіз. особа	18-06П-65	13.09.2010	09.09.2014	3 061,18
17	607	фіз. особа	18-06П-154	10.07.2007	28.09.2016	2 359 114,04
18	608	фіз. особа	18-06П-100	18.05.2007	28.09.2018	1 338 066,60
19	609	фіз. особа	18-06П-89	01.12.2010	11.12.2014	1 761 190,46
20	610	фіз. особа	14-12-14П-52	12.09.2008	26.07.2009	158 011,66
21	611	фіз. особа	18-06П-273	06.12.2006	28.09.2016	3 420 738,58
22	612	фіз. особа	02/3-06П-121	10.10.2012	08.10.2014	117 576,51
23	613	фіз. особа	448	05.08.2008	03.08.2015	15 114 174,23
24	614	фіз. особа	18-06П-8	09.02.2009	08.01.2013	4 586 436,22
25	615	фіз. особа	18-06П-128	27.11.2008	11.06.2014	480 128,19
26	616	фіз. особа	18-06П-173	03.08.2006	28.09.2016	4 114 137,10
27	617	фіз. особа	18-06П-142	26.06.2006	24.06.2011	864 612,06
28	618	фіз. особа	18-06П-43	14.03.2008	13.03.2013	352 330,70
29	619	фіз. особа	02/3-06П-79	26.07.2012	24.01.2014	1 152 719,14
30	620	фіз. особа	18-06П-214	05.10.2007	04.10.2017	13 187 478,03
31	621	фіз. особа	18-06П-98	19.05.2006	14.02.2013	2 852 135,70
32	622	фіз. особа	18-06П-127	27.11.2008	11.06.2014	2 956 025,45
33	623	фіз. особа	18-06П-144	27.06.2007	25.09.2014	6 664,27
34	624	фіз. особа	18-06П-121	15.06.2006	28.09.2016	5 013 631,36
35	625	фіз. особа	18-06П-213	05.10.2007	04.10.2017	695 267,04
36	626	фіз. особа	14-10-14П-27	24.05.2005	22.05.2015	754 318,90
37	627	фіз. особа	18-06П-53	21.03.2007	20.03.2017	871 802,17
38	628	фіз. особа	18-06П-239	25.10.2006	11.06.2014	1 730 149,43
39	629	фіз. особа	18-06П-14	30.01.2008	29.01.2018	5 859 866,23
40	630	фіз. особа	02/3-06П-24	22.08.2013	21.08.2014	1 721,27
41	631	фіз. особа	18-06П-48	19.03.2007	16.03.2012	164 987,04
42	632	фіз. особа	18-06П-152	09.07.2007	03.08.2018	3 942 425,27
43	633	фіз. особа	22-12-216	07.11.2007	06.11.2037	543 210,33
44	634	фіз. особа	22-12-54	05.03.2008	10.03.2031	694 501,51
45	635	фіз. особа	02/3-4-13-56	25.01.2012	24.01.2013	1 847,15
46	636	фіз. особа	02/3-4-13-43	14.11.2011	12.11.2014	2 862,44
47	637	юр.особа	02-06К-56	16.05.2003	11.12.2014	174 686,71
48	638	ФОП	02-06К-85	15.12.2006	23.04.2018	3 798 750,63
49	639	юр.особа	02/1-25К-41	14.10.2011	16.10.2014	35 206 967,09
50	640	юр.особа	02/1-25К-64	16.08.2012	07.08.2014	416 244,88
51	641	юр.особа	02/1-25К-44	27.06.2013	20.06.2014	8 158 097,86
52	642	юр.особа	02/1-25К-67	22.08.2012	07.08.2014	5 734 723,97
53	643	юр.особа	02/1-25К-88	28.11.2013	24.03.2014	60 163 943,11
54	644	юр.особа	02/1-25К-34	17.05.2012	15.10.2014	4 709 986,29
55	645	юр.особа	02/1-25К-61	19.08.2013	17.03.2014	61 685 751,50
56	646	юр.особа	02/1-25К-98	20.12.2012	17.12.2014	3 072 893,85
57	647	юр.особа	02/1-25К-46	27.06.2013	16.06.2014	4 438 047,98
58	648	юр.особа	02-25К-04	27.02.2009	22.08.2014	67 521 376,10
59	649	юр.особа	02/1-25К-33	15.05.2012	21.04.2014	37 652 210,40
60	650	юр.особа	02/1-25К-60	13.08.2012	11.08.2014	45 621 706,99
61	651	юр.особа	02/1-25К-98	30.12.2013	26.12.2014	10 795 406,04
62	652	юр.особа	02/1-25К-45	27.06.2013	20.06.2014	11 497 839,21
63	653	юр.особа	02/1-25К-27	07.05.2013	14.12.2014	19 018 942,67
64	654	юр.особа	02/1-25К-60	19.08.2013	17.03.2014	61 686 509,59
65	655	юр.особа	14-02-14К-06	10.06.2008	08.09.2009	10 193 713,71
66	656	юр.особа	02/1-25К-71	29.08.2012	11.08.2014	25 479 397,63
67	657	юр.особа	02/1-25К-24	09.04.2012	27.03.2014	53 859 509,12
68	658	юр.особа	02/1-25К-46	25.06.2012	07.10.2014	12 824 755,34
69	659	юр.особа	02/1-25К-68	22.08.2012	06.08.2014	683 933,89
70	660	юр.особа	02/1-25К-80	31.10.2013	28.10.2014	60 724 158,89
71	661	юр.особа	02/1-25К-58	09.08.2012	08.08.2014	46 114 493,86
72	662	юр.особа	02/1-25К-97	20.12.2012	18.12.2014	15 790 122,41
73	663	юр.особа	02/1-25К-84	29.10.2012	16.10.2014	75 051 234,33
74	664	юр.особа	02/1-25К-34	17.05.2013	14.05.2014	72 889 590,12
75	665	юр.особа	02/1-25К-88	15.11.2012	13.10.2014	26 121 690,38
76	666	юр.особа	02-25К-36	25.06.2008	08.12.2014	2 670 543,49
77	667	юр.особа	02/1-25К-23	09.04.2012	24.03.2014	22 073 896,77
78	668	юр.особа	02-25К-63	23.12.2008	21.07.2014	70 422 919,14
79	669	юр.особа	02/1-25К-26	30.04.2013	07.04.2014	8 748 273,98
80	670	юр.особа	02/1-25К-41	06.06.2012	27.03.2014	12 730 245,34
81	671	юр.особа	02/1-25К-32	17.05.2013	15.05.2014	17 265 643,86
82	672	юр.особа	02-25К-35	25.06.2008	25.10.2018	776 021,87
83	673	юр.особа	02/1-25К-59	10.08.2012	08.08.2014	53 750 991,11
84	674	юр.особа	02/1-25К-97	30.12.2013	29.12.2014	23 973 835,61

Місцезнаходження лотів: м. Харків, вул. Петровського, 23.

Ознайомитись з активами, що пропонуються до продажу на конкурсі, можна з 10.00 до 17.00 за їх місцезнаходженням, попередньо зателефонувавши за номером (057) 758-81-02.

Умови конкурсу:

1. Учасниками конкурсу не можуть бути Кредитні спілки.
2. Переможець конкурсу на підставі протоколу конкурсної комісії укладає договір відступлення прав вимоги за кредитним договором та договорами забезпечення виконання зобов'язань.
3. Кожний учасник конкурсу, який реєструється на конкурсі, приймаєумови Публічного договору з учасником конкурсу, тексти яких розміщенні на веб-сайті ТОВ "САМСОН", та зобов'язаний у разі визнання його переможцем сплатити ТОВ "САМСОН" винагороду за проведення аукціону.
4. Реєстраційний внесок за подання заяви про участь в аукціоні - 100,00 грн. (Сто грн. 00 копійок), без ПДВ.
5. Торги щодо лотів відбудуться за наявності одного учасника.
4. Реєстраційний внесок учасники конурсу вносять на поточний рахунок ТОВ "САМСОН": код ЄДРПОУ 23526845, п/р 26009185621100, в ПАТ "Укрсиббанк", МФО: 351005.
5. Засоби платежу - грошові кошти в національній валюті України.
6. Крока аукціону - 5% від початкової ціни лота.
7. Усі витрати, пов'язані з реєстрацією договору відступлення права вимоги, покладаються на покупця-переможця конкурсу. Переможець конкурсу повинен узгодити протокол, підписати договір відступлення права вимоги активу та провести повний розрахунок з продавцем протягом 10 банківських днів з дня наступного після закінчення аукціону.

Організатор конкурсу: ТОВ "САМСОН", код ЄДРПОУ 23526845, м. Київ, вул. Якіра, 13, оф.320, працює щоденно крім вихідних з 9.00 до 18.00, тел. (044) 583 1191

Етапи конкурсу:

1. Кваліфікаційний відбір конкурсу. Прийом заяв та конкурсної документації на участь у конкурсі буде проводитися на веб-сайті Організатора конкурсу: https://www.torgi.samson.com.ua та в документальному вигляді в ТОВ "САМСОН" починаючи з дня публікації цього оголошення. Разом із заявою про участь у конкурсі подається конкурсна пропозиція в непрозорому запечатаному конверті з написом "Конкурсна пропозиція".

Кінцевий строк прийняття заявок на участь та оплата реєстраційного внеску **до 17 год. 00 хв 04.09.2015 року.**

2. Запит цін в рамках конкурсу. Час підтвердження учасниками цінових пропозицій, наданих в запечатаних конвертах **з 10 год. 00 хв. до 11 год. 00 хв. 09.09.2015 року.**

3. Електронний аукціон в рамках конкурсу. Час проведення електронного аукціону **з 12 год. 00 хв. 09.09.2015 року.** Час завершення електронних торгів продовжується щоразу на 10 хвилин, з часу внесення пропозиції учасником про ціну. У випадку, якщо учасником було внесено пропозицію, щодо вартості майна менше як за 10 хвилин до закінчення конкурсу, і так доти, доки не буде визначено учасника, що запропонував найвищу ціну.

Місце проведення конкурсу:
https://www.torgi.samson.com.ua.

З ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ!

№ 155 (6159) СУБОТА, 22 СЕРПНЯ 2015

У суботу та неділю температура повітря в Україні підніметься на кілька градусів. На заході синоптики обіцяють 21—23 градуси тепла, а на півночі до 24, у центральних та східних областях стовпчики термометрів сягнуть позначки +27, найтепліше буде на півдні — до 28. Переважно на всій території країни хмарно з проясненнями. Невеликі дощі пройдуть на південному березі Криму

ЦЬОГО ДНЯ, 22 СЕРПНЯ

1913. Народився Григорій Онищенко — радянський артилерист, Герой Радянського Союзу. **1928.** РНК УСРР видала постанову «Про утворення при Раді народних комісарів УСРР Комітету хімізації народного господарства». **1992.** У Києві в Палаці культури «Україна» відбулося урочисте засідання, присвячене першій річниці проголошення незалежності України. **1996.** На острові Хортиця (Запоріжжя) встановлено пам'ятний знак на честь однієї з перших перемог Богдана Хмельницького. **2014.** Під час бою з російськими диверсантами під Сєвєродонецьком Луганської області загинув Володимир Бойко — солдат 24-го батальйону територіальної оборони «Айдар».

СПОРТ

«Зоря» потрапила до складної ситуації

Футбол. Ліга Європи. Раунд плей-оф. Перший матч. 20 серпня.

«Зоря» (Україна, Луганськ) — «Легія» (Польща, Варшава). 0:1. Гол: Кухарчик, 48.

«Зоря»: Шевченко, Опанасенко, Чечер, Сіваков, Каменюка, Чайковський (Любенович, 46), Гордієнко, Караваєв (Ліпартія, 70), Малиновський, Петряк (Хомченовський, 46), Будківський. **Тренер** — Юрій Вернидуб.

«Легія»: Куцяк, Берешинський, Жезнічак, Паздан, Бжиський, Гільєрме, Фурман, Йодловец, Кухарчик, Прийович (Дуда, 75), Ніколич (Сагановський, 89). **Тренер** — Геннінг Берг.

Рефері — Тасос Сідіропулос (Греція).

Київ. Стадіон імені Валерія Лобановського. 7 000 глядачів. 18 градусів.

Суперник не дав зіграти «Зорі», котра цього разу, на жаль, була не схожа на себе. Середину поля вона програла і боротьбу в цілому також. Хоча в дебюті луганчани діяли досить привабливо, намагалися загострити ситуацію, грали флангами. На 5-й хвилині Малиновський підступною дугою відправив м'яч у «дев'ятку». Але воротар у фантастичному стрибку відвів біду. Куцяк урятував «Легію» і через чотири хвилини, коли господарі розіграли штрафний.

І це було. А потім несподівано футболісти «Зорі» виключилися з боротьби і фактично до кінця матчу грали хаотично, припускаючись величезної кількості помилок. Натомість гості підтвердили репутацію команди, котра має високий відсоток реалізації стандартних положень. «Легія» розіграла кутовий, Жезнічак виграв боротьбу в Любеновича і переправив м'яч Кухарчику, який перестрибнув Сівакова і ударом головою зблизька вразив ворота «Зорі».

Зрозуміло, що «Зоря» потрапила до складної ситуації. Але не все ще втрачено. Поразка в один м'яч — ще не катастрофа. Тому треба вірити і боротися. Попереду матч у відповідь у Варшаві, де на луганчан чекають ще пекучіші події. Однак є тиждень для того, щоб підготуватися належним чином. І спробувати врятувати ситуацію. Як то кажуть, надія вмирає останньою.

***

— Що треба зробити для виправлення ситуації? — запитали Юрія Вернидуба.

— Покласти м'яч униз, контролювати його і додати в агресії. Сьогодні вона була присутня тільки перші тридцять хвилин, потім десь поділася. Не можна давати суперникові отак вільно грати й не можна так багато помилятися. Я розумію, що була знервованість, але потрібно вміти брати себе в руки. Подивимося сьогоднішній матч, розберемо його й поїдемо грати до Варшави...

***

Матч у відповідь відбудеться 27 серпня. Отже, трохи часу для аналізу помилок і їх виправлення, для підготовчої роботи є. А ще «Зоря» 23 серпня зіграє в 1/16 фіналу Кубка України в Херсоні проти місцевого клубу «Кристал».

Геннадій БРАНИЦЬКИЙ.

Під знаком тризуба... якому 45 тисячоліть

Духовною зброєю і щитом нашої нації називають філософи найдавніший у світі знак — тризуб, який був гербом Київської Русі, а тепер і незалежної Української держави.

Дослідники по-різному трактують його символіку. Є майже сорок версій походження і значення тризуба — одні вбачають у ньому язичницький магічний хрест-якір, що уособлював поклоніння сонцю і надію на порятунок у бурхливому життєвому морі, інші — триєдине перебування Всевишнього на земному довкіллі. На думку відомого санскритолога, автора книг «Українсько-козацькі назви в санскриті» (2003), «167 синонімічних назв Землі у санскриті» (2009), «Праукраїна і Санскрит» (2011) Василя Кобилюха, тризубу 45 тисячоліть. Саме стільки років тому цей сакральний знак прикрасив корону намальованої первісним художником берегині Буковини. А ось мізинські символи значно молодші — їм «усього» двадцять тисяч літ.

Після презентації одного з своїх видань Василь Кобилюх розповів, як під час дослідження творів палеолітичного мистецтва (це унікальні різьблені браслети, музичні інструменти, фігурки з кісток мамонта), знайдених на стародавній стоянці у різні роки минулого століття у селі Мізин на Чернігівщині, що увійшли до скарбниці світової культури,

шовініст з дипломом археолога здряпував з бивня зображення тризуба: «Дабы хохлы не хвастались, что они старше Москвы на двадцать тысяч лет».

На стоянці древніх мисливців було знайдено 120 тисяч артефактів. Багато з них прикрашені меандровим орнаментом (ми і сьогодні вишиваємо ці візерунки на своїх сорочках і рушниках), астральними малюнками, зображеннями людей і тризубців. За словами Василя Кобилюха, до нас дійшло двадцять варіантів мізинського тризуба. Вони відомі завдяки І. Г. Підоплічку, якому вдалося приховати мамонтову кістку від знищення українофобом.

Можливо, саме ця історія спонукала санскритолога присвятити чимало часу дослідженню українського герба.

— У санскриті (мова арійської цивілізації в Індії, від якої беруть початок усі індоєвропейські мови. — **Авт**.) слово «герб» означає «той, що вміщує та утримує в собі щось», — каже Василь Кобилюх. — Або ж котрий утаємничує, символізує щось глибоке, внутрішнє, сокровенне, найсвятіше, найвеличніше. Первісно слово тризуб (за санскритом) вимовлялося як ТРІ-СУБГУТА (tri-subhuta), що означає три благодаті Господні, або ж три великі щастя. І справді, — продовжує дослідник, — відчуття присутності Всевишнього навколо кожної людини у вигляді Землі, Води і Сонця було для праукраїнців найбільшим філософським усвідомленням самого себе наодинці з Богом у безмежному космічному просторі. Отже, зображення тризуба було для наших предків найбільшою іконою-символом. Виходячи з інформативної ролі цього знака, можна твердити, що жодна держава у світі не має настільки змістовного й такого древнього герба.

З тим, що знак трисуття відомий з незапам'ятних часів, погоджуються й інші дослідники. Його шанували у Європі, Азії, Індії, де з тризубом зображувалися індійські божества Шіва та Вішну, грецький Посейдон, римський Нептун, слов'янський Перун. Символом, що став гербом Української держави, щедро позначені й наші землі — його знаходять на наскельних малюнках, гончарних виробах, прикрасах, монетах. Скажімо, на Поділлі збереглися скельні рельєфи з тризубами, що датуються IV—III тисячоліттям до нашої ери, в Ольвії вони зроблені у першому тисячолітті до н. е., на монетах Боспорського царства сакральні знаки карбувалися з V століття до нашого часу й були успадковані царськими скіфами, а потім і київським князем Володимиром Великим.

За княжої доби тризуб почав набувати сучасної графічної форми, хоч існувало багато різних варіантів його малюнка у різних князів.

Історик і політолог, автор 260 наукових праць Олександр Бойко зазначає, що перша літописна згадка про тризуб як князівський знак Київської Русі датована X ст. У болгарському рукописі «Хроніка Манасії» автор зобразив воїнів-дружинників Святослава, в руках яких корогви, увінчані символами трисуття. У X—XIII ст. цей знак набуває поширення на великій території — від Криму до Новгорода, від Франції і Швеції до Кавказьких гір, що, на думку дослідника, і не дивно. На цей час припадає пік могутності та широкої міжнародної діяльності Київської Русі (Подніпровська земля мала своїх сватів у Франції, Швеції, Угорщині, Чехії, Польщі. — **Авт**.), символом якої був саме тризуб.

Незважаючи на міжусобиці і татаро-монгольську навалу, які призвели до занепаду могутньої держави в центрі Європи, цей знак не губиться в мороці століть. Він з'являється то на прапорах короля Данила Галицького, то на клейнодах українських гетьманів.

Тож не дивно, що нащадок древнього козацького роду, відомий український художник Георгій Нарбут, перемігши у конкурсі на розробку перших грошових банкнот УНР, зображує на купюрах знак князя Володимира, який звідти перейде в ранг національного герба України.

Цеглина з тризубом із Десятинної церкви у Києві. X століття.

— Вітчизняна історія потребує уточнень і нового осмислення, а в багатьох випадках кардинального перегляду, — каже кандидат історичних наук, лауреат Шевченківської премії Раїса Іваненко. — Все, що піднімало на висоту українське, наше національне віками нищилося численними ворогами, найзапеклішими з яких були наші північні сусіди. І сьогодні вони не вважають нас окремим народом з багатою і унікальною історією, зі своїми неповторними мовою і традиціями — для них ми провінційна оперета, у якій є вишиванки і гарні пісні, такий собі фольклор. Насправді ж, як писав поет Борис Олійник, «наш корінь у земну вростає вісь».

У цьому контексті варто пригадати і дослідження сходознавця-індолога, автора популярної книги «Індоарійські таємниці України» Степана Наливайка, який на підставі аналізу українсько-індійських етнічних, історичних, етнографічних, мовних зв'язків, стверджує, що назви Таврика, Скіфія, Русь, Україна, Волинь (як і Буковина, Гуцульщина, Бойківщина) — семантичні двійники, тобто двійники за значенням, і означають ці назви Край/Країну Тура/Бика. Чому так? Бо на давніх мапах Скіфія розташована під знаком Тельця, тобто Бика, Тура. Україна й українці — набуток не недавніх, а найдавніших історичних часів, зазначає дослідник. У формі своїх семантичних двійників ці ймення існували упродовж тисячоліть, «у трипільські, скіфські, долітописні й літописні часи. Існують і нині». Від себе додамо, як і наш герб — тризуб та жовто-синій колір українського прапора.

Світлана ЧОРНА.

Фото та репродукція надані автором.

Герб України, викладений з каменю ветераном УПА Анастасієм Козаком.

ФАКТ

Найбільший в Україні тризуб виклав з білого каменю у 1992 році на схилі Карпатської гори мешканець Івано-Франківської області, колишній вояк УПА Анастасій Козак. Вручну він переносив дві вантажівки кругляків, під гербом «написав» слово «воля». За пам'яткою, яку видно з космосу, нині доглядають школярі.

Є на Прикарпатті, за шість кілометрів від Тисмениці, й село, зведене ще в 1439 році у вигляді тризуба, — Вільшаниця. У радянські часи комуністична влада намагалася змінити генплан населеного пункту, втім, перебудувати його місцеві жителі так і не погодилися.

Наступний номер газети «Голос України» вийде 26 серпня 2015 року

Над номером працювали: Наталія ЯРЕМЕНКО, Людмила ОПАНАСЕНКО, Ольга ВАУЛІНА.

Редколегія: Леонід **БРОВЧЕНКО,** Анатолій **ГОРЛОВ,** Сергій **ДЕМСЬКИЙ**, Віталій **ЖЕЖЕРА,** Іван **ІЛЛЯШ,** Світлана **ПИСАРЕНКО,** Віталій **СУДДЯ.**

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Направлення матеріалів для друку в газеті є наданням згоди автора на обробку його персональних даних.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України
Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси та передплатна ціна на 2015 рік
Для фізичних осіб:
40224 — 18 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота);
08775 — 14 грн. на місяць (3-разовий: вівторок, четвер, п'ятниця).
Для підприємств і організацій:
60955 — 45 грн. на місяць (5-разовий: вівторок — субота).
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 80000.

Друк:
ТОВ «Поліпрінт», 04074 м. Київ, вул. Лугова, 1а, тел. (044) 464-17-89, факс (044) 464-17-91 poliprint@ukr.net
Зам. 5329
Макет, верстка — редакція газети «Голос України».
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ:
для довідок — 503-68-72;
телефакс — 234-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 453-44-56;
телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**
reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**
let@golos.com.ua — **відділ листів**
foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

Сайт — www.golos.com.ua
Інформаційний портал – www.golosukraine.com

